

Độc Sủng Cuồng Phi

Contents

Độc Sủng Cuồng Phi	1
1. Giới Thiệu	2
2. Chương 1	2
3. Chương 2	5
4. Chương 3	7
5. Chương 4	10
6. Chương 5	12
7. Chương 6	14
8. Chương 7	16
9. Chương 8	18
10. Chương 9	21
11. Chương 10	23
12. Chương 11	25
13. Chương 12	27
14. Chương 13	29
15. Chương 14	31
16. Chương 15	33
17. Chương 16	35
18. Chương 17	37
19. Chương 18	39
20. Chương 19	41
21. Chương 20	42

Độc Sủng Cuồng Phi

Giới thiệu

Tác phẩm: Độc Sủng Cuồng Phi Thể loại: Xuyên Không, Tình Cảm, Hài Hước, HE Editor: BabieSo

1. Giới Thiệu

Tác phẩm: Độc Sủng Cuồng Phi

Thể loại: Xuyên Không, Tình Cảm, Hài Hước, HE

Editor: BabieSociu

Nguồn: WordPress

Số chương: 193 (+ Phiên Ngoại)

Tình trạng: Chưa Hoàn Thành.

Giới thiệu:

Chuyện tình yêu vốn dĩ đã làm bạn đọc cảm thấy hứng thú nhưng chuyện tình yêu ấy lại là câu chuyện tình vượt thời gian thì lại càng đặc sắc hơn. Hành trình yêu thương này phải trải qua rất nhiều, rất nhiều khó khăn, truyện Độc Sủng Cuồng Phi chính là câu chuyện như vậy. Thời gian vốn dĩ tưởng có thể làm xóa nhòa mọi thứ, xuyên qua tường có thể làm mờ được dấu ấn trong lòng nhưng không dù có làm gì vẫn còn đó nhiều điều ẩn chứa, đọc truyện xuyên không này bạn sẽ thấy được điều đó.

Nàng là King - sát thủ chi vương, chúa tể hắc đạo, khiến kẻ khác nghe tên đã sợ mất mật! Nàng là phế vật hòa thân công chúa, nhát gan, vô năng, vô đức, khiến kẻ khác nghe tên cười nhạo! Một khi xuyên qua, linh hồn hoán đổi, thiếu nữ hồi sinh, vinh hoa phú quý!

Nàng là thê tử mà hán ngay cả bá đường cũng không tham dự, hán là phu quân mà nàng ngay cả mí mắt cũng lười nâng. Nàng cuồng vọng, cường hãn, hán thiết huyết bá đạo. Nàng không cần yêu, hán không cần biết yêu là gì. Trong khoảng khắc họ gặp nhau... Sự cường hãn của nàng

Ngày thứ nhất: nắm lấy vạt áo của nam nhân kia, cuồng vọng đến cực điểm: “Ta không thích bị người khác từ trên nhìn xuống, không có lần sau!”. Ngày thứ hai: sáng sớm chạy bộ làm vương phủ loạn đến gà bay chó sủa, lại hung hăng đánh Chiến thần phu quânba lần. Ngày thứ ba: kéo theo một xe thi thể đến đập phá sông bạc của Thừa tướng! Tình yêu của nàng, là vương gia quyền quý cao sang, cực cưng của nàng là đứa nhỏ kháu khỉnh đáng yêu.

Nữ chính cực kì bự hãn, có ân sẽ báo, trân trọng thủ hạ, giúp bạn bè không tiếc mạng, không chút lưu tình với kẻ địch. Vào triều đình ra chiến trường, tối thanh lâu thắng sông bạc, viết thi từ ngâm ca phú, thân thủ sắc bén, tâm tư kín đáo, toàn năng Chiến thần Vương phi.

Liệu còn gì tiếp diễn, hãy đi đến cuối cùng của truyện để ngã ngũ mọi chuyện và hiểu được những điều còn đang day dứt. Đọc để cùng trải qua những thăng trầm trong câu chuyện tình yêu lại hòa mình vào thế giới phép thuật và trải qua những thử thách khó khăn cho cuộc đời này nhé.

2. Chương 1

Chương 1

Sát thủ chi vương

Năm 2012, M quốc

Bóng đêm nồng đậm, ráng chiều lóe ra như ngọn đèn dầu huy hoàng, ánh sáng hiện lên không rõ rệt, không rực rỡ. Tại một tòa nhà to lớn từ trên không trung một chiếc trực thăng xoay quanh rồi vụt vàng hạ xuống.

Cánh cửa mở ra, một nữ tử xuất hiện, khuôn mặt thon dài, mắt phượng, mày liễu, cánh môi hồng đào, chỉ có thể dùng hai chữ “Tuyệt sắc” để hình dung. Dáng người yếu điệu, đường cong lả lướt, mái tóc đen dài quá thắt lưng tung bay trong gió. Con mắt đen trong đêm tối phản phát hiện ra sự âm u tĩnh mịch. Quanh thân khí chất cuồng ngạo bao bọc khiến cho người ta e ngại ko dám đến gần.

Nữ tử từ bên hông tháo xuống một vật tựa như chiếc vòng lớn, cánh tay ngọc tiêu sái vung lên, một sợi dây dài phóng lên cao, “Phập” nó cắm sâu vào tầng cao nhất của tòa nhà thép phía đối diện. Bên này, nhẹ nhàng nhún người theo dây kéo vốn dĩ đã căng, mau lẹ phi thân sang tòa nhà chọc trời kia.

“Chính là nơi này. Bạn thân mến, nơi này là YS, chính là cơ quan đầu não” – Truyền vào tai nghe là thanh âm nữ nhân vô cùng hưng phấn.

“Ầm” Cả tấm thủy tinh dày bị một nắm đấm mạnh mẽ nện xuống vỡ nát y hệt như tấm mạng nhện mỏng manh.

“Oh! Bạn thân mến, người rất bạo lực! Lão nương có thể đoán được tối nay YS sẽ nghênh đón một hồi ác mộng.”

“Kiều Thanh thân ái, đến lượt ngươi rồi.”

Mày liễu nhếch lên hiện rõ sự phấn chấn, mang theo sự tự cao tự đại cuồng vọng cùng tự tin, nữ tử ngạo nghễ trả lời: “Trò hay mở màn!”

YS, là tổ chức xã hội đen lớn nhất toàn cầu, tổng bộ phòng ngự nghiêm mật có thể nói là tường đồng vách sắt, được trang bị súng ống đạn dược, tia hồng ngoại, nhân viên đặc chủng, ko chỗ nào ko phải là tối tân nhất.

Lúc này, trong phòng theo dõi, tám gã thần sắc nghiêm túc, hơi thở âm trầm, chính là nhân viên đặc chủng 2 mắt gấu nhìn chăm chăm màn hình theo dõi. Đột nhiên, hình ảnh trên màn hình xuất hiện 0.1s chớp động. Một người trố mắt trầm giọng hỏi: “Vừa rồi...Sao lại thế này?”

Những người khác nghi hoặc hỏi:”Truyện gì?”

“Hình như vừa có bóng người lướt qua”

Những người còn lại cười cợt, trên mặt hiện rõ vẻ ko thể nào tin được: “Làm gì có kẻ nào dám xông vào đây, ngươi hẳn là nhìn lầm rồi”

“Uh..... có lẽ là nhìn lầm”

Trên giường lớn, lão đại của YS Uy Sâm đang từ trên người 1 nữ tử tóc vàng khêu gợi đứng lên, khuôn mặt lạnh lùng đã ko còn khi mà dục vọng được thỏa mãn.

Bỗng nhiên, một tiếng vang rất nhỏ truyền tới, thanh âm này ngắn, nhẹ nhưng đối với kẻ đao đã nhiễm máu ko biết bao nhiêu người như hắn thì thật sự là quá quen thuộc, nó đã ăn sâu vào trong máu thịt.....

Đích thị là thanh âm súng lục lên đạn!

Gặp quỷ!

Trong nháy mắt, dục vọng trong mắt hắn biến mất, nó chuyển thành 1 loại ánh mắt hung ác âm lệ, nhanh chóng đứng dậy.

Chính là mới đứng được phân nửa hắn đã ko dám cử động.....

Một vật lạnh lẽo thẳng tắp để ở sau đầu, một loại cảm giác sờn gai ốc đột nhiên từ lòng bàn chân dâng lên, dọc theo phía sau lưng chạy thẳng đến tim.

Súng!

Một giọng nữ nhân trong trẻo nhưng lạnh lùng từ phía sau truyền đến, lấy một cái cách thức duyên dáng xinh đẹp Anh ngữ trên tức nói: “A! tốc độ phản ứng coi như ko tồi”

Mỹ nữ tóc vàng còn đang đắm chìm trong vui thích đột nhiên nghe thấy thanh âm, kinh ngạc mở mắt ra, lập tức trừng mắt hoảng sợ, phát ra một tiếng thét chói tai. Trong nháy mắt, 1 tia sáng xẹt qua: “Phụt”

một tiếng, màu máu đỏ tươi từ giữa miệng phun ra, đồng tử của nàng mở rộng, thân thể run rẩy ngã xuống giường.

Máu tươi văng lên đầy mặt và cổ Uy Sâm, thân thể cứng ngắc, hần nuốt nước miếng, cố gắng trấn định hỏi: “Người là ai? Muốn thế nào?”

Nữ tử phía sau bỗng dưng phát ra 1 tiếng cười khê, lấy trong tay khẩu Locker 17 đang để sau đầu hần chậm rãi di chuyển tới trước người.

Uy Sâm rút cuộc thấy rõ bộ dáng của nàng, đây là khuôn mặt chỉ cần gặp một lần vĩnh viễn liền ko thể quên, nó giống như nữ thần mang vẻ diễm lệ mà lạnh lùng, cao quý mà ngạo nghễ làm cho người ta ko tự chủ được cảm thấy rung động. Nhưng mà nàng quanh thân lại bao phủ bởi sự cuồng vọng cùng sát khí dày đặc làm cả cơ thể giống như tử thần từ địa ngục bóng đêm, làm khuôn mặt thiên thần hiện lên vẻ gì đó quỷ dị.

Nữ tử giống một nữ vương cao cao tại thượng, mang theo hơi thở tử vong từ trên cao nhìn xuống hần, ánh mắt như băng, lợi hại.

Một nữ tử như vậy, cường đại làm cho hần lão đại của YS sợ hãi áp lực, trong đầu lập tức nảy ra một cái tên, nháy mắt làm cho hần có cảm giác đất trời như sụp xuống.

“Người là.....”

KING!

Trong giới sát thủ, ko người ko biết về thần thoại, một truyền thuyết làm kẻ khác nghe đã sợ mất mật.....

Nàng am hiểu vật lộn, thái quyền, ko thủ đạo, đấu kiếm, bắn tên, ko gì ko giỏi;

Nàng tinh thông súng ống đạn dược, toàn bộ súng ống trên thế giới nhắm mắt lại tùy tay lắp ráp, bách phát bách trúng;

Nàng là Ninja hạng nhất, võ nghệ cao cường, ẩn nấp thân hình, che dấu hơi thở, phàn lâu việt tường, xuất thân nhập quỷ, bất kì thời gian hoàn cảnh mà tiến hành ám sát.. (trèo tường, vượt tường - Kiri: ta thấy dễ thể kia nghe hay hơn)

Nhưng cái chính, lợi hại nhất cũng là chiến tích của nàng — nàng là một cái kì tích, tất cả sát thủ phần đấu như thế nào đều ko thể theo kịp, thi hành nhiệm vụ 10 năm, xác xuất thành công lên tới 100%, ko có nhiệm vụ nào ko có khả năng hoàn thành.

Cho tới nay thôi, chỉ cần là người bị nàng nhìn trúng làm mục tiêu, ko có khả năng sống sót.

Đuôi mày nhếch lên, môi đỏ mọng khê mở: “Người đã nhận ra ta, tốt lắm, Uy Sâm, hoan nghênh đi vào địa ngục”

“Không.....” Uy Sâm trợn mắt, trong đó hiện lên 1 tia sợ hãi cùng tuyệt vọng, theo sát nó là một loại ánh mắt quyết đánh đến cùng, điên cuồng dường như muốn đồng quy vu tận. (cùng đến chỗ chết)

Theo khẩu Locker 17, một viên đạn xuyên qua thái dương hần, máu bắn tung tóe, màu đỏ tươi của máu cùng màu trắng của não trộn lẫn vào nhau, hần đột ngột ngã quỵ ở trên giường, vô cùng ko cam lòng nhắm mắt.

Đôi mắt lạnh như băng của nữ tử ko hề dao động, rút chùy thủ cầm ở cổ họng mỹ nữ tóc vàng ra, lau sạch máu vương trên nó, thanh âm nữ tử lại vang lên trong tai nghe: “Oh! Lạnh Hạ yêu dấu, người lại có thể chờ nam nhân kia phát tiết xong mới giết nàng, lão nương thiếu chút nữa liền chịu ko nổi”

Nữ tử tên là Lãnh Hạ thản nhiên cười, “Đúng rồi, Tiểu Thanh, nam nhân kia lớn lên khá tốt, đáng người to lớn, anh tuần mê người. A, người thông qua vệ tinh xem hần rất cao hứng?”

“Lão nương chính là đồng đội tốt nhất của người, vậy mà người còn trêu chọc ta!”

Lãnh Hạ vừa muốn đánh trả, đột nhiên trong lòng trầm một chút, ko thích hợp! Đây là một loại trực giác, từ ranh giới sống chết đấu tranh vô số lần mới có loại trực giác như thế này. Nàng giận tái mặt nhanh chóng

nhìn quanh bốn phía, đột nhiên, trong mắt hiện lên 1 tia sát khí lạnh như băng, ánh mắt dừng lại ở phía sau thi thể Uy Sâm.

Bên cạnh tủ đầu giường có một cái nút nhỏ, vân tay Uy Sâm rõ ràng hiện ở mặt trên.

Cùng thời gian, thanh âm lo lắng của Kiều Thanh vang lên: “Lãnh Hạ, Uy Sâm ở giờ khắc cuối cùng xúc động đã mở chốt được thiết kế cuối cùng, hiện tại cả tòa tổng bộ YS tất cả các loại cửa đã khép kín, bọn chúng đang đuổi tới đây”

“Ta sẽ đem một đoạn tần số nhìn giả ở máy thu hình giám sát của chúng làm bọn chúng chỉ dẫn nhầm đường, chặt đứt nguồn điện ở tầng dưới, hiện tại người còn có.....3 phút! 3 phút sau đó nguồn điện sẽ khởi động, đến lúc đó sẽ có hơn ngàn người thuộc YS thông qua thang máy, tầng lầu, cửa ra vào, thậm chí cửa thông gió đến chặn đường người”

“Lối thoát duy nhất của người bây giờ chính là thời điểm này, dùng tốc độ nhanh nhất quay trở lại”

Lãnh Hạ một bên nghe, một bên đã lấy ra một linh kiện màu đen, trong tay nhanh chóng bay múa, trong chớp mắt đã lắp ráp thành một khẩu súng tự động.

Từ thời điểm nhìn thấy cái nút kia nàng đã đoán được tình huống này, lúc đó hắn Uy Sâm muốn lấy thiết bị cảnh báo kia để uy hiếp nàng, chính là ko nghĩ tới nàng ra tay nhanh như vậy, ko chút do dự, ko cho hắn chút thời gian nào để có thể uy hiếp.

Nhưng mà dù nàng đã biết thì cũng sẽ ko có gì thay đổi, nàng là sát thủ chi vương, ko có chuyện nàng giết ko được kẻ khác, cũng ko có chuyện nàng ko làm được, dù là thiết bị cảnh báo thì như thế nào? Sát thủ chi vương ko bao giờ biết đến hai chữ sợ hãi!

Ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời ngoài cửa sổ, đêm này trời rất đẹp, trăng đẹp như họa, ánh sao lóe ra, trong thành phố phía xa xa, có vô số ngọn đèn lấp lánh ánh sáng ngọc, ngũ sắc rực rỡ.

Đôi mắt Lãnh Hạ tối đen ko có chút ít lo lắng, có một loại sắc thái gần như là cuồng vọng, tự tin, một loại ti nghệ thiên hạ, duy ngã độc tôn, khí chất vương giả ngạo nghễ.

Tao nhả lên đạn, dường như có một con báo vô cùng mau lẹ nhảy ra khỏi phòng.

Thanh âm bình tĩnh mà cuồng ngạo trả lời: “Yên tâm, đừng quên ta là —— KING!”

3. Chương 2

Chương 2

Xuyên Qua

Lãnh Hạ trong đầu nhanh chóng dự tính.....

Lúc này trong cao ốc tất cả các cửa sổ thủy tinh đều được bọc thêm một lớp thép dày, chỉ có nơi mà nàng vào ban đầu mới có khả năng ra được.

Bên trong YS, nhân viên đặc chủng được huấn luyện đều có tố chất, Kiều Thanh làm nhiều tần số nhiều nhất chỉ có thể bám trụ được 3 phút, một khi phát hiện hình ảnh truyền tới là giả, nguồn điện được bật, hệ thống internet bảo an một lần nữa mở ra, nàng tại nơi này ko thể nào che giấu được.

86 tầng, từ tầng trên cùng này đi xuống, 3 phút hoàn toàn ko có khả năng, nàng gần như đoán được đến lúc đó sẽ có vô số nhân viên đặc chủng từ mọi con đường tới đây bao vây nàng.

Ngồi chờ chết, ko bằng chủ động xuất kích!

Trong đầu nhanh chóng xuất hiện một bản đồ đầy đủ rõ ràng đường lối trong cao ốc, có 5 thang máy, một cái ở trung tâm, 4 cái ở bốn góc.

3 phút thời gian chỉ đủ để giải quyết thang máy ở trung tâm cùng 2 cái ở Tây bắc và Tây nam, nơi này là tầng 89, còn lại 2 cái thang máy, số nhân viên đi lên chắc chắn có hạn.

Trong mắt hiện lên một tia quả quyết, chuyển hướng phía thang máy trung tâm nhanh chóng lao đi.

Từ bên hông lấy ra một quả lựu đạn, ko chút do dự đem dây cáp cùng dây kéo phá nổ, dường như một tia ánh màu đen mạnh mẽ nhanh chóng đi ra ngoài, thoát khỏi màn lửa đang cuộn cuộn bốc cháy, trên mặt đất, một bóng hình bò lên, hướng về phía tòa thang máy phía Tây nam mà đi.

Cứ như vậy, trong 3 phút, thiêu rụi 3 thang máy.

Đột nhiên.....

“Đỉnh” thang máy phía Đông bắc đã lên tới.

Lãnh Hạ cũng ko thèm quay đầu nhìn lại, lấy một quả lựu đạn vứt lại hướng thang máy, rồi nhanh chóng hướng phía cầu thang mà lao xuống dưới. Thân mình nhanh nhẹn nhảy dựng lên rồi hạ xuống chỗ tay vịn, lướt xuống như lướt sóng.

Trong tai nghe, thanh âm Kiều Thanh lại truyền đến: “Ta xâm nhập vào kênh tín hiệu của bọn họ, có thể cùng bọn họ theo dõi hệ thống, ta nói người nhớ.....”

Lãnh Hạ nhớ kĩ thông tin Kiều Thanh vừa nói, cũng nhanh chóng phân tích trong đầu.

Lúc này nàng bị vây tại cầu thang phía tây, đã qua tầng 88, sắp xuống tới tầng 87, góc đông nam, đông bắc còn có 2 cái thang máy, hẳn bọn chúng ko đuổi kịp tới nơi này, tạm thời có thể ko suy nghĩ.

Cửa ra vào của 87 tầng lầu cùng có 16 nhân viên đặc chủng bao vây, mà tầng 86 còn có hơn 20 người nhằm hướng nàng lao tới.

Bọn họ có chùy thủ, súng lục, súng tự động, lựu đạn, thậm chí mỗi người đều mặc áo chống đạn, nghe tiếng vang truyền tới, những người này ko kể nào ko phải huấn luyện đặc biệt, đích thị là cao thủ.

Nàng từ bên hông lấy ra một thiết bị làm nhiễu sóng mini, nó là sáng chế của Kiều Thanh, có thể làm nhiễu tín hiệu truyền đến trong phạm vi 100m. Nếu 2 tầng trên dưới đồng thời bao vây thì nàng khó thoát, như vậy liền phá hủy liên lạc đi, thừa lúc này nàng có thể đánh bại từng người một.

Khắp tầng 87 trong không khí mang theo hơi thở tử vong, đây là người đã vượt qua ranh giới sống chết vô số lần mới có thể phát ra sát khí nặng nề này.

Không kịp nghĩ gì nhiều, súng tự động trong tay nhanh chóng phóng đạn.....

“Bùm” một trận nổ vang, một băng đạn kkhông theo thường lệ nhanh chóng lao đến, tại cửa cầu thang mười sáu người đều ngã xuống, giữa đầu có một dòng máu tươi chảy ra.

Súng trong tay nhanh chóng vung lên, lát sau, chỉ còn hai người còn đứng.

Sắc mặt lạnh lùng cũng ko thèm nhìn đến hai đồng nghiệp vừa hy sinh, giơ súng bắn về phía nàng.

Lãnh Hạ quyết đoán ném đi khẩu súng tự động, nhanh chóng cúi xuống, viên đạn đi sát thân thể nàng rồi găm vào tường, rồi ngay lập tức rút ra chùy thủ, bàn tay trắng nõn vung lên.....

Máu phun tung tóe!

Chùy thủ găm thẳng vào cổ họng người kia, hẳn lẫn lộn ôm cổ họng ngã xuống.

Tên còn lại tránh thoát ko ngừng xả đạn, quả nhiên điên cuồng tàn nhẫn. Nàng một cước đá văng súng trong tay người nọ, hẳn phản ứng cũng thật nhanh chóng, thân mình bay nhanh ngửa ra sau tránh thoát mãnh quyền của nàng. Khóe miệng Lãnh Hạ gọi lên một chút độ cong lạnh như băng, đánh giáp lá cà, nàng sát thủ chi vương xưng đệ nhị ai dám xưng đệ nhất?

Nhanh chóng tiếp tục công kích, hai chân dường như vô cùng mau lẹ đem 2 chân người nọ xoắn lại cùng một chỗ, đôi chân dài nhỏ mảnh nhưng lại vô cùng mạnh mẽ, làm cho nam nhân thô kệch kia ko thể nào động đậy. Thân thể nhanh nhẹn quay người 90 độ, ôm lấy đầu người nọ dùng sức vặn.....

“Răng rắc!”

Thanh âm vang lên, người nọ hốc mắt co giật, một chút ko nhúc nhích, đúng là đã bị Lãnh Hạ vặn đứt đầu.

Lãnh Hạ rất nhanh đứng dậy, vừa theo cầu thang nhảy xuống vừa nói: “Kiều Thanh, nghĩ xem có biện pháp đem hệ thống theo dõi của 86 tầng lầu chặn lại.”

“Có thể, chỉ có 30s”

Đôi mắt tràn đầy tự tin: “30s vậy là đủ rồi.”

Tiếng bước chân từ các phương hướng nhanh chóng truyền đến, truy binh lại đuổi tới, nhưng mà lần này nàng cũng ko nghĩ lại tiếp tục lãng phí thời giờ cùng bọn hắn giao tranh.

Tầng 86!

Lãnh Hạ phi thân nhảy lên, một tay nắm lấy xà ngang trên trần, một tay ném tùy tiện một quả lựu đạn.

Ầm!

Lựu đạn nổ mạnh làm khuếch trương hơi nóng bắn về hướng này, lợi dụng luồng khí nóng này đánh vào ống thông gió, huy động bản đồ trong đầu, nhìn về đường vừa thông, nhanh chóng nằm rạp xuống phóng tới.

Chính là nơi này!

Một quyền nện xuống cái nắp trước mặt, nhanh thoăn thoắt nhảy ra. Một viên đạn sượt da đầu bay qua, Lãnh Hạ ngay lập tức ko chút do dự đem một quả lựu đạn ném về phía sau, lập tức tháo chạy trước khi nổ.

Cánh tay ngọc tiêu sái vung lên, nắm lấy một sợi dây thép thật dài tại đối diện tầng lầu mà máy bay đang hạ cánh, thân mình như con diều ở không trung lướt qua, vô số đạn được từ phía sau bắn tới, trên dây thép xuất hiện vài đốm lửa. Nàng ở không trung đột nhiên dùng sức, một cái lộn người xinh đẹp, vững vàng dừng ở tầng thượng tòa nhà bên cạnh.

Lãnh Hạ thản nhiên đứng trên sân thượng, tóc dài bị gió mạnh thổi tung bay, nàng quay đầu nhìn lại tòa nhà tổng bộ YS đối diện lộ ra một nụ cười mỉa mai, tóc đen tung bay, đôi mắt như sao, như đang nhìn xuống chúng sinh, quả thực là vô cùng chói mắt!

Trong trực thăng.

Lãnh Hạ nhin ko được, cảm hận tuôn ra một câu thô tục: “Shit.....”

Ai có thể nghĩ đến, nàng xử lý lão Đại của tổ chức xã hội đen lớn nhất, ở tòa tổng bộ YS bảo an nghiêm mật nhất, từ vô số nhân viên đặc chủng an toàn thoát khỏi vòng vây, cuối cùng lại phải vùi thây ở trên cái phi cơ chết tiệt này?

Chết trên phi cơ bị trục trặc?

Đây quả là một truyện cười!

Trong trực thăng tối đen đã mất đi khả năng kiểm soát, xoay quanh trong không trung, Lãnh Hạ chỉ còn có thể nói ra một câu cuối cùng: “Kiều Thanh thân mến, ngàn vạn lần ko được đem cái chết của ta công bố.....”

“Ầm!”

Tiếng nổ mạnh thật mãnh liệt vang lên trong không trung, tựa như một chùm pháo hoa xanh đẹp sáng lạng đến lóa mắt.

4. Chương 3

Chương 3

Cuồng phi “Gả đến”.

Tần đô, thành Trường An

Hôm nay là ngày thành hôn của Chiến thần vương gia Chiến Bắc Liệt của nước Đại Tần, khắp chốn vui mừng.

Âm nhạc vui mừng du dương vang lên, tứ mã đi phía trước mở đường phát ra tiếng lộc cộc lạnh lạnh, tám người khiêng kiệu hoa hương Liệt vương phủ đi tới, màn che màu hồng đỏ thẫm, trước cửa kiệu lụa mỏng lay động. Theo sau là hai đội thị vệ vẻ mặt nghiêm túc, đoàn người chậm rãi thanh thế long trọng, ko chỗ nào ko lộ rõ khí chất hoàng gia tôn quý.

Trên đường cái dòng người đi lại tấp nập, chiêng trống vang trời, dân chúng tụ tập xem náo nhiệt, đều tham gia bàn luận, tiếng nói ồn ào ko dứt bên tai.

“Đại Tần Chiến thần của chúng ta hôm nay thành hôn!” Một người từ trong đám đông chen lên phía trước, ngẩng mặt cảm thán nói, trong mắt tràn đầy sùng kính.

“Hừ! Liệt vương gia lại phải cưới cái phế vật công chúa.” Tên còn lại phun nước miếng, lông mày vắn vẹo, oán hận nói.

“Người nói ko đúng rồi, nữ nhân thì có cái ích lợi gì mà phân chia phế vật với ko phế vật, mỹ nhân xứng anh hùng, công chúa này tốt xấu cũng là Tây Vệ đệ nhất mỹ nhân” Người kia chống tay phản bác lại.

Cùng những kiểu đối thoại như vậy đang lan truyền ở khắp phố xá trong thành.

Trong hỉ kiệu, một nữ tử đầu đội mũ phương, khăn voan đỏ thẫm che mặt, dựa vào thành kiệu ko nhúc nhích, coi như lâm vào ngũ say. Nếu là người có võ công cao cường, liếc mắt một cái có thể nhận ra mạch toàn bộ đã ko đập, hô hấp đã ko còn.

Đột nhiên, ngón tay trắng muốt khẽ run lên, phía sau khăn voan, mắt chợt mở, một tia mê man hiện lên, nhưng chỉ trong giây lát liền bị sát khí lạnh lùng áp chế.

Đây là sao?

Lãnh Hạ nhắc khăn voan, thân thể nhảy mắt căng thẳng, chuẩn bị phòng ngự!

Nàng cảnh giác đánh giá bốn phía, sáu thước vuông, một không gian nhỏ hẹp, bốn phía treo đầy vải điều quý giá, màn che lụa đỏ thẫm, dưới chân lung lay.

Giấy lát liền đoán ra tình cảnh hiện giờ, cổ kiệu!

Lãnh Hạ lông mày nhăn lại, không phải đang chấp hành nhiệm vụ sao, như thế nào xuất hiện ở trong này? Không đúng, trực thăng không phải đã.....

Trong đầu, từng đợt kí ức hỗn độn như thủy triều ập đến, như chiếu phim, lại ko thể không chết nó cứ nhanh chóng lướt đến rồi lại vụt đi, đây hẳn là trí nhớ còn sót lại của thân thể này.

Nàng lộ vẻ thư thái, dần dần xem, một lúc lâu sau nhẹ nhàng nhảy huyệt thái dương, hít một hơi thật sâu, chậm rãi thở ra.

Mộ Dung Lãnh Hạ, là công chúa Tây Vệ, được ban tước An Bình. Trời sinh nhất gan yếu đuối, cảm kì thi họa dốt đặc cán mai, bị thể nhân gọi là phế vật công chúa, cũng là đệ nhất mỹ nhân Tây Vệ.

Lần này đến Đại Tần hòa thân cùng Đại Tần Chiến thần Liệt Vương Chiến Bắc Liệt.....

Tốt lắm, 15 tuổi? Hòa thân?

Lãnh Hạ mày khẽ gợn, khóe môi gợi lên tia cười lạnh, làm sát thủ đứng đầu thế giới, tiêu chuẩn hàng đầu là dù núi Thái Sơn có đổ sập mặt cũng không được thay đổi, bất luận phát sinh sự việc gì, dù không thể tưởng tượng đều trước hết phải tỉnh táo.

Bất luận làm thế nào đi vào thế giới này, nếu đã đến đây, đối với sinh mệnh thứ hai nàng vui vẻ nhận!

Thân mình ngã về phía trước, cổ kiệu đột nhiên dừng lại, hẳn là đã tới Liệt vương phủ.

Thoáng chớp, pháo nổ, hoan hô rầm trời.

Trước cửa vương phủ, một nam nhân khoảng ngoài bốn mươi, thân hình mập mạp ko ngừng giậm chân, giống như kiến bò trên chảo nóng, hần tùm một thị vệ la lên: “Làm sao bây giờ, tân nương đã đến, Vương gia còn chưa trở về”

Người nọ khoảng hai mươi tuổi, khuôn mặt lạnh lùng trả lời: “Vương gia ko gấp, người là tổng quản gấp cái gì, trực tiếp đón vào đi”

“Cứ như vậy đón vào? Đó là công chúa Tây vệ!” Tổng quản hoảng sợ nói.

“Chẳng qua là một hòa thân công chúa mà thôi.” Thanh niên cười nhạt lạnh lùng nói.

“Dem tân nương đón vào Thanh Hoan Uyển.”

Không bái đường mà trực tiếp đón vào phủ? Mama cảm thấy nghi hoặc nhưng trên mặt cũng ko biểu lộ nửa phần, người trong cung đi ra quả nhiên không đơn giản, biết cái gì nên nói cái gì ko. Nàng gật đầu lên tiếng, vẩy khăn bước đến trước hi kiệu.

Đột nhiên, một cánh tay trắng muốt từ trong kiệu nhắc khăn che lên, chậm rãi bước ra.

Xung quanh nhất thời bất động, tất cả đều là sắc mặt chờ mong, nín thở nhìn.

Lụa mỏng vén lên, nữ tử tao nhã ra khỏi kiệu.

Âm nhạc chợt dừng, chiêng trống chợt ngừng, cả thế giới không tiếng động, phảng chừng chỉ cần một chiếc kim rơi cũng có thể nghe thấy thanh âm.

Nữ tử tóc đen mượt mà, mắt phượng mày ngài, mũi cao môi đỏ, da trắng như tuyết, mắt tựa hồ thu, nhưng tuyệt vời nhất vẫn là ánh mắt lạnh lùng, sắc sảo bức người!

Lớp lớp khăn quàng vai ở trên người, eo thon nhỏ nhắn, đường cong lả lướt. Dây lụa thướt tha, trăm hoa đua nở, chim phượng hoàng đẹp đẽ quý giá lay động, phượng hoàng nhẹ nhàng dang cánh, coi như sắp sửa bay vút lên cao, thẳng tới bầu trời.

Mỗi người trong lòng đều thở dài, một nữ tử đẹp tựa thiên tiên, lại là phế vật. Thật đáng buồn đáng tiếc.....

Lãnh Hạ ko nhìn mọi người trong mắt có rung động cùng kinh diễm, ánh mắt lạnh nhạt hướng về phía Liệt vương phủ.

Liệt vương phủ sừng sững tại thành Trường An, hai bên cửa lớn, có sư tử ngậm ngọc trai trắng bạc, hình thái uy vũ. Tường cao chừng mười thước, rộng lớn trang nghiêm, khí thế hào hùng. Ở giữa một tấm biển sơn son thiếp vàng, ba chữ to: “Liệt vương phủ”!

Lãnh Hạ gợn mày, người này hẳn là bá đạo, cuộn ngạo vô cùng, nghĩ đến Chiến thần vương gia, khóe miệng chậm rãi cong lên, chỉ mong Chiến Bắc Liệt này sẽ không làm chính mình thất vọng.

Mama kia không hổ là đã gặp qua nhiều diện mạo xuất chúng, tinh thần phục hồi lại đầu tiên: “Công chúa, khăn voan.....”

Lãnh Hạ lạnh lùng đảo qua, mama kia đang nói líu lo chợt ngừng, tâm thần rung động, chỉ vừa bắt gặp ánh mắt kia mà tựa như rơi vào hầm băng, cảm giác băng lãnh theo lòng bàn chân chậm rãi đi lên, hàn ý trong ánh mắt kia giống như trực tiếp bắn thẳng vào tâm.

Đó là dạng gì nữ tử? Thật đáng sợ.....

“Đi thôi, vào phủ.” Lãnh Hạ ném lại những lời này, sải bước về phía trước, mama kia đang trở mắt vội vàng vào kiệu nhắc khăn voan còn rơi trên mặt đất, hoang mang rối loạn đuổi theo.

Một làn gió thoảng qua, tổng quản còn đứng ở cửa ngậy ra vội tóm lấy người thanh niên kêu lên: “Chung Thương, Tây Vệ công chúa đâu?”

Thanh niên tên là Chung Thương cau mày, nhìn chăm chú vào bóng dáng Lãnh Hạ đã đi xa, nỉ non nói: “Không thích hợp.”

5. Chương 4

Chương 4

Không động phòng - hạ thánh chỉ

Đại Tồn hoàng cung, ngự thư phòng.

Lượn lờ khói nhẹ từ tiên hạc dâng lên, hương Long Tiên Hương cao quý tràn ngập trong phòng.

“Hoàng huynh, lúc này tân nương hẳn đã tới rồi. Không có tân lang bá đường, phé vật công chúa kia khẳng định muốn khóc! Ai..... Mỹ nhân rơi lệ, ta tốt nhất không gặp.”

Một thiếu niên mặc áo măng bào máu tím từ bên ngoài vọt vào. (lễ phục của quan lại Trung Quốc)

Thiếu niên khoảng 16 17 tuổi, đang ở trong ngự thư phòng này nhảy lên nhảy xuống, hưng phấn ko thôi, ngoài miệng nói ko thể gặp nhưng trong mắt lại tràn đầy trò đùa dai, trêu tức.

Đại Tồn hoàng đề Chiến Bắc Diển từ sau đồng tấu chương chất cao như núi ngẩng đầu, nhìn thấy tam đệ Chiến Bắc Việt, day day huyết thái dương, bất đắc dĩ nói: “Người này, tính tình như thế này khi nào mới có thể sửa, còn Liệt vương đâu?”

Tuy là răn dạy nhưng ánh mắt lại ôn nhuận, ngữ ý mỉm cười, không khó nghe trong giọng nói ẩn chứa sủng nịnh cùng dung túng.

Chiến Bắc Việt nhếch miệng cười, ánh mắt vui sướng: “Nhị ca còn đang ở trong doanh trại, hắc hắc..... Không biết buổi tối có trở về hay không?”

Chiến Bắc Diển buông tấu chương trong tay, vẫy tay nói: “Đến, cùng ta chơi cờ”

Thái giám hầu hạ nhanh chóng ra ngoài lấy một bộ bàn cờ bạch ngọc, tay chân nhanh lẹ dọn cờ.

“A..... ta sợ nhất chơi cờ” Chiến Bắc Việt khuôn mặt nhất thời lộ vẻ đau khổ, lê chậm chậm thân xác đến trước long án.

“Chơi cơ tu thân dưỡng tính, như vậy mới giúp người thay đổi được tính nóng nảy hấp tấp” Chiến Bắc Diển mỉm cười, lấy một quân cờ hạ xuống, động tác cao quý, tao nhã.

“Cùng hoàng huynh chơi cờ, ta xác định thua rồi. Nếu có nhị ca tại đây ta sẽ ko sợ, kì nghệ của hẳn chính là tìm khắp thiên hạ cũng không ra địch thủ.” Nói xong liền hạ một quân cờ. (kĩ thuật chơi cờ)

“Nếu biết như thế liền học hỏi nhiều, Bắc Liệt còn đang ở doanh trại?” Chiến Bắc Diển khiêu mi.

“Đúng!” Chiến Bắc Việt hai mắt tỏa ánh sáng, liên tục gật đầu: “Nhị ca là cùng người kháng nghị!”

Chiến Bắc Diển lại hạ xuống một quân cờ, giận dữ nói: “Vệ quốc công chúa tuy rằng bị gọi là phé vật nhưng cũng là Tây Vệ đệ nhất mỹ nhân, Bắc Liệt đã hai mươi mà còn không cưới vợ, ngay cả thiên kim tiểu thư thân thiết cũng không có lấy một người, ta nếu không ép buộc không biết đến khi nào mới lập vương phi.”

Chiến Bắc Diển rung đùi đắc ý: “Đó thực chất cũng ko có gì, nhị ca là Đại Tồn chiến thần, nữ nhân có mà xua như xua vịt, người còn sợ không tìm được vợ. Cái ta muốn nói, chính là phé vật công chúa kia số mệnh thật tốt.”

“Vệ quốc lần này chiến bại nhét cái hòa thân công chúa đến, tự nhiên chỉ có thể gả cho huynh đệ chúng ta, mà hậu cung của ta a~.....” Nói xong bày ra một bộ dạng cực kỳ đau đầu.

Chiến Bắc Việt cười ha ha : “Cái gì hậu cung? Cũng chỉ có một mình hoàng tẩu thôi, lời này nếu để hoàng tẩu nghe thấy, hoàng huynh chờ tối về quỳ chà xát y bản đi!”

Chiến Bắc Diển lại cảm hận nói: “Đây là cái thú vị của vợ chồng ta!”

“A! Như thế nào thua” Chiến Bắc Việt quát to một tiếng, nhìn thấy bàn cờ thảm hại, bĩu môi nén giận nói: “Hoàng huynh người xấu lắm, hại ta không thể chuyên tâm.”

“Nước cờ dở!” Chiến Bắc Diễn cầm lấy tấu chương hung hăng vỗ đầu hấn, dặn: “Người đi doanh trại một chuyến, để cho Bắc Liệt buổi tối về vương phủ động phòng.”

Chiến Bắc Việt vẻ mặt ko thể thảm hại hơn, hai tay ôm đầu cao giọng kêu rên: “Hoàng huynh, như vậy không phải làm khó ta sao? Nhị ca ta làm sao có thể khuyển được!”

“Đã nói đây là thánh chỉ”

Trong Liệt vương phủ kiến trúc rộng lớn, đường nét mạnh mẽ, tường cao màu xám. Toàn bộ vương phủ không có dòng nước nhỏ bé mềm mại uốn quanh, không có nhu nhược hoa cỏ, chỉ có núi giả cùng từng bách xanh biếc, tư thế vươn lên thẳng đến tận trời, thẳng thắn hào phóng, tất cả lộ rõ tính cách Đại Tàn chiến thần.

Lãnh Hạ nhìn như thần nhiên đi dạo, kì thực là âm thầm quan sát âm vệ bố trí trong phủ, ghi nhớ bản đồ vương phủ. Thân là sát thủ đứng đầu thế giới, tuy rằng không có võ công của thế giới này nhưng sự nhạy bén với nguy hiểm thì người ở thế giới này không thể so sánh. Nhị lực của nàng lợi hại, trong phạm vi trăm mét tất cả hơi thở mỏng manh tuyệt đối không thể qua mặt nàng.

Ví dụ như hiện tại, phía trước ẩn núp một âm vệ, Lãnh Hạ giống như trong lúc vô tình nhẹ nhàng liếc qua, trong lòng nhanh chóng đưa ra phán đoán, nếu là chính diện giao tranh trong vòng ba chiêu có thể lấy tính mạng của hấn, nếu là đánh lén, ám sát lại dễ như trở bàn tay.

Đây là sự cảnh giác cao độ của sát thủ, ở bất cứ thời gian địa điểm nào cũng không thể thả lỏng cảnh giác, ở một hoàn cảnh mới, trước hết phải hiểu rõ mọi tai họa ngầm có thể xảy đến, cũng ghi nhớ bản đồ để lưu lại đường lui cho mình, phải đề phòng có kẻ bày mưu tính kế, mới có thể sinh tồn.

Ở tại vị trí cách Lãnh Hạ mười thước, dưới cây tùng, âm vệ đột nhiên lạnh sống lưng, rùng mình, hôm nay thật sự là quỷ dị, như thế nào đột nhiên lại lạnh như thế.

Mama dẫn đường ở phía trước Lãnh Hạ run rẩy, đối với chuyện ko báo đường mà trực tiếp mang nàng đi biệt viện thế này, công chúa kia dọc đường nửa câu oán hận đều ko có, đi lại cũng cực kỳ nhàn nhã, đường như mọi chuyện vốn nên như thế, mơ hồ ko thêm để ý. Nhưng cảm giác sợ hãi nảy sinh là do ánh mắt tựa như dao nhọn kia vô cùng lợi hại, như chỉ cần có một chút gì đó biến đổi sẽ lập tức ra tay lấy mạng nàng.

Nàng ko biết làm sao lại có loại ý tưởng hoang đường này, chính là cảm giác nguy hiểm ko lúc nào ko quanh quẩn xung quanh, làm nàng sờn tóc gáy.

Đi hồi lâu, đến một tòa biệt viện, mama quay người lại thì lễ, cẩn thận nói: “Công chúa, nơi này chính là Thanh Hoan Uyển, mời người vào, buổi tối.....”

Thanh Hoan Uyển, quả nhiên thực xứng, yên tĩnh vắng lặng, Lãnh Hạ chậm rãi đánh giá bốn phía, vừa lòng gật đầu, hiện tại nàng chính là cần một nơi như vậy, một hoàn cảnh vắng lặng không có người quấy rầy. Không đứng, bên trong có người!

Nàng nghiêng tai lắng nghe, bên trong có bốn người, bước chân rất nhẹ, hô hấp cực ngắn, biết võ công, Lãnh Hạ cảm nhận được mùi son phấn, là bốn nữ nhân!

Quả nhiên, từ trong uyển đi ra bốn thị tì, đều khoảng 15 16 tuổi, hướng Lãnh Hạ cúi chào, cười nói: “Nô tỳ Thanh Mai, Thanh Lan, Thanh Trúc, Thanh Cúc tham kiến công chúa”

Lãnh Hạ nhướn mày, Chiến Bắc Liệt để bốn nữ nhân có võ công ở trong này, ngay cả một phế vật công chúa đều cẩn thận bố trí giám sát, điều này cho thấy tâm tư hấn cực kì kín đáo. Nàng nói với mama kia: “Người có thể đi rồi.”

Mama sửng sốt, lúng túng trả lời: “Công chúa, cái này..... này ko hợp quy củ”

“Ta nói, người có thể đi rồi” Nàng nói những lời này vô cùng thần nhiên lạnh nhạt, lại mong trong đó một loại khí lạnh làm cho người nghe được cảm giác nghiêm nghị, không dám không nghe.

“Này.....này.....” Lời nói lắp bắp đã có phần run rẩy

“Cút!” Tiếng quát lạnh như băng vang lên, mang theo sát khí ko thể nghi ngờ.

“Dạ.....dạ..... lão nô liền rời đi!” Mama thân mình nhất thời run lên.

Thật đáng sợ, ngay cả đối với Hoàng thượng đều ko có loại cảm giác áp bức đến nhường này.....Chỉ nhậ thấy trên người Liệt vương gia, đó là từ chiến trường ngập máu sinh ra, mà công chúa này chỉ là một thiên kim ở nơi khuê phòng lại giống như Tu la đến từ địa ngục, quanh thân âm lãnh làm cho người khác từ đáy lòng rung động.

Đợi nàng đi rồi, Lãnh Hạ lạnh lùng nhìn bốn người thị nữ. Mama là người trong cung sai tới, gọi mình là công chúa cũng có thể chấp nhận, nhưng các nàng là Liệt vương phủ tì nữ, không gọi vương phi, không quỳ lễ, rõ ràng là không đem nàng để vào mắt.

Lãnh Hạ nhẹ nhướn mi, trong mắt một tia sát khí chợt lóe, lướt qua các nàng đi vào phòng.

Trong phòng thật sự sạch sẽ, Lãnh Hạ xem xét mọi nơi thấy ko có vấn đề gì, trực tiếp vứt bỏ mũ phượng cùng trang sức, lên giường đắp chăn.

Ngủ!

6. Chương 5

Chương 5

Nữ nhân như vậy, ta không cần

Phía ngoài uyển Mai Lan Trúc Cúc mặt cười xanh mét, Thanh Mai dẫn đầu đứng thẳng, xem xét Lãnh Hạ trong phòng, hung hăng dậm chân, thanh âm lạnh lùng nói: “Người đi rồi.”

Thanh Trúc cười nhạt một tiếng: “Thật đúng là tự đem chính mình trở thành chủ tử? Chẳng qua chỉ là một phế vật”

Thanh Lan vội vàng kéo ống tay áo của nàng, nhỏ giọng nói: “Xuyt..... đừng để nàng nghe thấy. Dù thế nào cũng là vương phi được cưới hỏi đàng hoàng”

“Hừ! Vương gia bây giờ còn đang ở quân doanh, còn chưa bái đường nói cái gì mà cưới hỏi đàng hoàng?” Thanh Mai trào phúng nói.

Thanh Trúc cao ngạo nói tiếp: “Đúng, Vương gia cũng không biết có trở về hay không, một phế vật mà thôi, về sau nhất định cũng không được sủng ái. Ta đã quan sát qua, một chút võ công đều không có”

Thanh Cúc không đồng ý lắc đầu, dặn: “Tất cả đừng nói nữa, Thanh Mai Thanh Trúc, miệng lưỡi cũng giống như dao, sớm muộn gì cũng gặp mầm tai vạ”

Tiếng bước chân truyền đến, tổng quản béo mập vừa chạy vừa hô: “Các người sao lại đứng ở ngoài này? Tân Vương phi đâu?”

Thanh Mai nâng ngón tay chỉ vào phòng nén giận nói: “Vào trong rồi, căn bản không hề để mắt tới chúng ta”

Tổng quản lau mồ hôi trên mặt, thở hồng hộc, nhìn sắc mặt bốn người cũng đoán được một phần, vội vã la lên: “Các người sao không vào hầu hạ? Tốt xấu gì đó cũng là vương phi!”

Thanh Trúc xem thường, hừ lạnh: “Chúng ta là tiểu nha hoàn, chủ tử không cho vào, ai dám vào a!”

“Các người.....” Tổng quản định nói thêm, chỉ thấy Thanh Mai ko kiên nhẫn, phẩy tay áo bỏ đi, Thanh Trúc theo sát. Sau đó Thanh Lan Thanh Cúc hai người liếc nhau, bắt đầu đi thở dài, cũng đuổi theo.

Tổng quản nghiêm mặt, bốn người này có võ nghệ, vẫn đi theo Vương gia, thông thường thì không xem như nha hoàn của Vương phủ mà là thị vệ bên người Vương gia, lúc này phân đến hầu hạ Vương phi nhất định cũng chỉ là giám sát, đương nhiên cao ngạo, khinh người.

“Ai, cũng đừng trách ta không nhắc nhở các người, vị tân Vương phi này nhìn thế nào cũng không giống phước vật công chúa như lời đồn, không đơn giản” Tổng quản nói thầm, Vương phi vừa xuống kiệu một thời gian ngắn, nhưng sự tao nhã nhường kia không thể nào che giấu được. Nhìn về phía bốn người lắc đầu, không quản được a!

Thanh âm dần dần biến mất, Lãnh Hạ trên giường trở người, khoe miệng gợi lên ý tứ hứng thú, cười lạnh, còn nhiều thời gian.....

Ngoại ô thành Trường An, lều lớn trong doanh trại.

“Nhị ca, trở về đi, hoàng huynh hạ thánh chỉ a!” Chiến Bắc Việt ngồi xổm ở một góc, trong tay ôm chén trà, thò đầu ra nói, hoàn toàn không có bộ dáng gương nanh múa vuốt ở ngự thư phòng.

Chiến Bắc Liệt ngồi trước bàn án, một thân trang phục lụa đen, bên hông đeo bảo thạch màu xanh ngọc, khoan thai, đẹp dễ quý giá. Trên án, hương dăng lượn lờ, bản đồ trải dài, hần hơi nhúu mày chuyên tâm nghiên cứu, sắc mặt nghiêm túc, giống như hoàn toàn không có nghe sự cầu xin của đệ đệ.

Chiến Bắc Việt ngửa đầu về phía trước, dò xét kêu lên một tiếng: “Nhị ca.....”

Chiến Bắc Liệt không kiên nhẫn liếc hần một cái, đầu nhất thời rụt trở về.

Qua nửa giờ, Chiến Bắc Liệt nghiên cứu xong bản đồ, ngẩng lên xoay cổ, đột nhiên sững sốt: “Người sao còn chưa đi?”

Chiến Bắc Việt ngồi xổm ở cái góc đó phồng chùng mạng nhện đã chăng đầy người hần chợt nghe những lời này, như bị sét đánh ngang tai, muốn khóc, Nhị ca a, người không thể không nhìn ta như vậy.

Chiến Bắc Liệt mảy mảy bút rút đều không có, bĩu môi, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Không có việc gì thì về đi, còn ở đây làm gì?”

“Nhị ca, người không nghe lúc trước ta nói sao? Sao lại không có việc gì? Có việc! Đại sự!” Chiến Bắc Liệt kích động đứng lên, bởi vì ngồi lâu lắm rồi làm hần không thể đứng vững ngay lập tức, lão đảo dựa vào tường, đây là chuyện gì a, hao phí sức lực đi lấy lòng, không bao giờ làm nữa.

“Không nghe, nói đi” Chiến Bắc Liệt khiêu mi.

Chiến Bắc Việt hắng giọng, cẩn thận quan sát sắc mặt hần, xác định tâm tình không tệ lắm, một lát sau cẩn thận nói: “Chính là Tây Vệ công chúa.....”

“Được rồi” Hần vung tay lên, chặn lại lời nói của đệ đệ, mặt kiên nhẫn: “Đừng đem loại chuyện lộn xộn này đến làm phiền ta”

Xuất quân ra trận, chưa đánh đã thua!

Chiến Bắc Việt ngửa mặt thở dài, hoàng huynh a, không phải ta ko hỗ trợ, ko cố gắng, ta sao mà khuyên được vị sát thần này a! Nhị ca chỉ cần trừng mắt, cả người ta đã run lên rồi. Không có biện pháp đành bắt đắc dĩ cúi đầu quay người trở về phủ.

Còn chưa đi ra khỏi lều, chợt nghe Chiến Bắc Liệt âm trầm hỏi: “Hoàng huynh cử người tới?”

Hần mừng rỡ quay đầu lại, có cơ hội!

Chiến Bắc Việt xoa xoa tay cười nói: “Chính xác! Hoàng huynh nói khuyên người buổi tối quay về vương phủ.....” Chiến Bắc Việt ngập ngừng lại thấy hần chưa nói cái gì, liền dừng cảm: “.....động phòng.”

Một đợt gió mạnh đánh úp lại, Chiến Bắc Việt rất nhanh thi triển kinh công hướng phía ngoài bay đi.

“Ầm” một tiếng, một chén trà hướng phía Chiến Bắc Việt bay đến, chén trà khí lực rất mạnh, tựa như một mũi tên xé gió lao đi, danh hiệu Chiến thần cũng không phải thổi phồng a. Chiến Bắc Việt nhanh chóng nhảy lên, ôm đầu lặn một vòng, lại tránh thoát một kiếp nạn.

Chiến Bắc Liệt hừ lạnh một tiếng, vừa lòng nói: “Vẫn chưa khiến ta mất mặt.”

Chiến Bắc Việt ở phía dưới ngẩng đầu nhìn lên, thấy nguy hiểm đã hết, đen mặt nói: “Nhị ca, về sau có muốn kiểm tra ta cũng phải báo trước a!”

“Trở về nói với hoàng huynh, phế vật công chúa kia ta không thích, bảo hắn tự xử lý đi.” Nhớ tới phế vật công chúa kia, khuôn mặt chợt âm trầm, dường như có mây đen trên đầu.

Chiến Bắc Việt nhỏ giọng giải thích: “Kỳ thực công chúa kia cũng không có gì không tốt, nữ nhân thôi, lớn lên xinh đẹp là được rồi, nàng chính là Tây Vệ đệ nhất mỹ nữ! Ta nghe nói hôm nay hạ kiệu, mọi người vây xem đầy đường. Lớn lên a.....”

“Ngày đại hôn dám không mang khăn voan.” Chiến Bắc Liệt nghiêng răng nghiêng lợi đánh gãy lời nói của hắn: “Phế vật chính là phế vật, đệ nhất mỹ nhân thì thế nào? Nữ nhân như vậy ta không cần.” (thật à Liệt ca, *chep chep* muội là muội thấy huynh nói ko giữ lời, bây giờ rõ ràng nói ko cần, thế mà sau này)

Chiến Bắc Việt trong lòng oán thầm, ngày đại hôn người còn chưa đi bái đường đâu. Nhưng ngoài miệng là trăm triệu không thể nói ra, đáng thương nhìn hắn: “Hoàng huynh nói, buổi tối hôm nay người phải trở về, đây là thánh chỉ.”

Chiến Bắc Liệt mạnh mẽ vung tay áo, khuôn mặt anh tuấn xanh mét: “Hắn lại có thể hạ cái thánh chỉ như vậy”

Chiến Bắc Việt thu hồi vẻ mặt không đứng đắn, khuyên nhủ: “..... Đó cũng là vì muốn tốt cho huynh. Nhị ca, phụ hoàng băng hà sớm, hoàng huynh thay cha chăm sóc chúng ta, người đã hai mươi còn không thành thân.....”

Chiến Bắc Liệt trầm ngâm một hồi, vỗ vai hắn, giận dữ nói: “Nhị ca biết, đi thôi, cùng nhau hồi phủ.”

7. Chương 6

Chương 6

Vương phi của bốn vương không đơn giản

Lãnh Hạ trong mơ hồ cảm giác được có một ánh mắt như đang tìm tòi nghiên cứu gì đó ở mình, không có sát khí nhưng cũng không thể tính là hữu hảo, đây là trực giác nhạy cảm sắc bén của sát thủ.

Nàng đột nhiên mở mắt, trong mắt hoàn toàn không nhận thấy vẻ ngái ngủ, một mảnh trong trẻo lạnh lùng, trong nháy mắt thân thể cứng ngắc, tựa như một con báo đột nhiên vận sức chờ phát động, bất cứ lúc nào cũng có thể cho địch nhân một kích trí mạng.

Trong căn phòng rộng rãi, ngồi trước bàn, hắn là vừa mới tắm xong, quanh người hắn tản mát mùi hương dễ chịu. Ánh nến soi rõ cơ thể trắng kiêu, da thịt màu đồng thiếc, đen đậm, mày kiếm, mũi cao thẳng, hình dáng kiên cường, bất khuất, cả khuôn mặt như được điêu khắc, đây quả là kiệt tác hoàn mỹ của ông trời a, tản ra từ nam tử cường liệt này một loại khí chất, tuấn lãng anh tuấn!

Lãnh Hạ ngồi dựa vào tường, ngờ vực hỏi: “Có việc?”

Trong đôi mắt đen thẳm của Chiến Bắc Liệt hiện lên tia kinh ngạc, nữ nhân này, cùng với sự tưởng tượng của hắn không giống chút nào, thật hứng thú. Có thể trong lúc ngủ cảm giác được nguy hiểm là tài năng, có thể trước hết làm ra tư thế phòng bị lại càng tài năng, sự cảnh giác như vậy ko giống như thiên kim công chúa được chăm sóc ở khuê phòng. Sau khi nhìn thấy mình trong mắt liền hiện vẻ hiểu rõ, hắn là đã đoán ra thân phận của mình, còn có thể bình thản phản ứng, có thể nói là tâm tư kín đáo, bình tĩnh hơn người.

Ánh mắt chuyển đến nữ nhân trên giường, đích thực là mỹ nhân, khuynh thành tuyệt sắc. Nhưng lúc này ở nàng lại càng tản mát ra vẻ đẹp tuyệt vời, búi tóc rời rạc hỗn độn, tăng thêm nét tự nhiên mà không dấu đi được vẻ mỹ lệ, đôi mắt long lanh như ngọc lại mang vẻ biếng nhác giống một chú mèo con.

Sắc mặt bình tĩnh, không phải nguy trang, mà là từ bên trong tỏa ra sự kiêu ngạo, giống như không có bất luận kẻ nào, thứ gì có thể khiến cô gái trước mắt này để vào trong lòng.

Chiến Bắc Liệt đứng lên, chậm rãi đi đến trước Lãnh Hạ, đôi mắt phi thường lợi hại nhìn xuống nàng, tựa như muốn đem nàng nhìn thấu, chậm rãi phun ra: “Người là ai?”

Đôi mi thanh tú gọn nhẹ, khóe miệng nhẹ nhàng gợi lên, nam nhân này so với nàng tưởng tượng còn thú vị hơn, vươn tay nắm lấy vạt áo trước ngực Chiến Bắc Liệt. Chiến Bắc Liệt sửng sốt nhưng không có phản kháng, mặc cho nàng kéo mình đến sát phía trước nàng, cả hai đều có thể nghe thấy hơi thở của nhau.

Lãnh Hạ nghe được hương khí dễ chịu trên người hắn, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, phun ra lời nói lạnh như băng nhưng cuồng vọng đến cực điểm: “Ta không thích bị kẻ khác nhìn xuống, về sau nhớ kỹ, không có tiếp theo”

Bốn mắt nhìn nhau, một người lạnh lùng ngạo nghễ, một kẻ mãnh liệt cuồng vọng!

Chiến Bắc Liệt trong tâm chấn động, cười ra thành tiếng, thanh âm càng lúc càng lớn, dần dần chuyển sang cười ha ha sang sảng, sung sướng cực kì, trên mặt vẽ sung sướng cuồng liệt không nói nên lời.

Nữ nhân này thực sự hợp sở thích của hắn!

Lãnh Hạ hơi nheo nheo mắt, người này cười rõ lên giống như thái dương chói lọi, suýt nữa thì làm mù mắt nàng rồi. Chỉ thấy hắn chậm rãi thu nụ cười, gật gật đầu lại hỏi: “Cổ thể, nói cho bốn vương, người là ai?”

Nàng nghiêng đầu, kêu ngạo nói ra tên, là tên của sát thủ chi vương: “Lãnh Hạ!”

Lãnh Hạ, họ Mộ Dung? Lừa quỷ đâu. Cái phế vật công chúa kia như thế nào có thể là nữ nhân trước mắt này. Chiến Bắc Liệt cười nhạt: “Không, người không phải là nàng. Nếu là thật, bốn vương phải bội phục người có thể che giấu mình tốt đến như vậy, mười lăm năm qua bị thế nhân cho là phế vật công chúa.”

Lãnh Hạ biết là hắn hiểu lầm nhưng cũng không giải thích, khiêu mi: “Yêu tin hay không” (cái này Kiri cũng ko rõ ý tứ là gì, hình như Hạ tỷ hỏi Liệt ca là có tin vào tình yêu ko, nhưng cũng có vẻ là xác thực ko tin điều tỷ ấy nói. Ai biết chỉ Kiri với nha)

Chiến Bắc Liệt nhẹ nhàng vén tóc nàng, trong mắt dâng lên một ngọn lửa, mãnh mẽ thiêu đốt, gật đầu nói: “Vô phương, còn nhiều thời gian, bốn vương sẽ biết được thân phận của người”

Lãnh Hạ gật tay hắn, trên mặt mang theo ý tứ thích thú thần bí cười, nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy, còn nhiều thời gian.....”

Trong mắt Chiến Bắc Liệt hiện lên một tia thưởng thức cùng vừa lòng, tốt lắm, chưa có người nào có tài năng khí thế cho mình cảm giác ngang hàng, nhất lại là nữ nhân! Việc hòa thân này ngày càng thú vị, hắn ko khỏi cảm thấy trong mình nổi lên một tia chờ mong, ko biết nữ nhân này có thể làm cho chính mình có gì vui vẻ. Nếu về sau mỗi ngày đối mặt với nàng, cũng ko phải là chuyện gì khó chấp nhận.

Khóe môi nhếch lên tươi cười, ngồi lên trên giường, vừa cởi quần áo vừa nói: “Như vậy, Vương phi của ta, chúng ta nên động phòng.”

Lãnh Hạ trong mắt sát khí chợt lóe, lạnh như băng nói: “Động phòng? Có thể! Chờ người thành nam nhân của ta”

Trong mắt Chiến Bắc Liệt tràn đầy hứng thú, động tác dừng lại, chậm rãi tới gần Lãnh Hạ, ở phía sau gáy nàng thở ra một hơi, thanh âm dày mà gợi cảm: “Đêm nay qua đi, tự nhiên thành”

Mắt phượng nheo lại, cánh tay ngọc nhanh chóng nắm lấy cổ họng Chiến Bắc Liệt, sát khí lãnh lẽo nhất thời tràn ngập trong phòng, lạnh lùng nhìn hắn nói: “Không cần khiêu khích ta, cái giá phải trả, người chịu ko nổi.”

Chỉ cần người có võ công liếc mắt một cái liền nhìn ra Lãnh Hạ không có nội lực, Chiến Bắc Liệt tuy rằng kinh ngạc động tác nhanh chóng cùng sát khí đang lan tràn, lại căn bản không để ý đến sự uy hiếp này, là Đại Tồn Chiến thân, trên thế giới này người có thể giết hắn còn chưa có sinh ra. Với hắn mà nói, nhưng lời này của Lãnh Hạ chỉ như một truyện cười.

Mây kiếm khe khẽ, cười vang nói: " Hoa mẫu đơn hạ tử....." (Chết dưới hoa mẫu đơn)

Lãnh Hạ hít sâu, cánh tay muốn vịn cổ hấn rung động, tại một thế giới lạ lẫm, Liệt vương phủ là một nơi lý tưởng để ở, trong khoảng thời gian ngắn nàng không có tính toán rời đi. Tuy rằng tin mình bất luận ở nơi nào cũng có thể sống tốt, nhưng cũng không cần phải..... Bỏ gần tìm xa!

Thân hình chợt lóe, nhanh chóng thoát khỏi Chiến Bắc Liệt, trong chớp mắt đã đứng trên mặt đất, lạnh lùng nói: "Người ngủ đi, ta đi ra ngoài một chút"

Tốc độ rất nhanh! Chiến Bắc Liệt trong mắt hiện lên tia kinh ngạc sau đó khiêu khích nói: "Người sợ?"

Lãnh Hạ ngoái đầu nhìn cười yếu ớt, cong người như tỏa ra ánh sáng chói mắt, trong màn đêm tựa như một vì sao, kiêu ngạo vô cùng: "Sợ? Trong ý thức của ta chưa từng xuất hiện từ này." Nói xong ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua xà nhà, nhanh chóng bước ra ngoài.

Chiến Bắc Liệt nhú mày nhìn chằm chằm bóng dáng mảnh khảnh của nàng, cho đến khi khuất bóng, thấp giọng kêu: "Vô ảnh"

"Dạ" Một tiếng trả lời bỗng nhiên vang lên, trong phòng lặng yên ko một tiếng động một bóng người hạ xuống, cung kính quỳ xuống đất hành lễ, sắc mặt nghiêm nghị.

Ánh mắt Chiến Bắc Liệt dừng ở màn đêm tối đen như mực bên ngoài, trầm giọng nói: "Tra!"

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Vô Ảnh lĩnh mệnh đứng dậy, sắc mặt rối rắm, mày nhăn lại.

Chiến Bắc Liệt nhìn thấy bộ dáng thủ hạ ngày thường lạnh lùng ngạc nhiên nói: "Hiếm thấy người như thế, làm sao vậy?"

Do dự hồi lâu, hấn thấp giọng trả lời: "Gia, vừa rồi Vương phi..... giống như phát hiện ra ta" Thanh âm càng nói càng nhỏ cuối cùng biến thành tiếng vo ve của muỗi, dù sao là ám vệ của Vương gia, lại bị một nữ nhân không có võ công phát hiện, thật sự không phải là chuyện gì vinh quang.

Chiến Bắc Liệt mỉm cười, liếc qua hấn một cái: "Vương phi này của bổn vương a..... không đơn giản."

Nói xong tùy ý phất tay, Vô Ảnh như được đại xá, nhanh như chớp ko thấy bóng người.

8. Chương 7

Chương 7

Không muốn sống nữa sao

Màn đêm như nước, không có ánh sáng.

Tối đen đến mức ngay cả bàn tay mình cũng không thấy, một bóng dáng xung quanh Liệt vương phủ dao động, như vào chỗ không người.

Động tác rất nhanh nhẹn, vô thanh vô tức, giống như quỷ, đúng là Lãnh Hạ! (lặng im ko tiếng động)

Nàng dùng hai canh giờ xem xét địa hình, tra xét một vòng Liệt vương phủ, một bức bản đồ rõ ràng của Liệt vương phủ đã in vào trong đầu, mỗi cây cỏ, tảng đá, toàn bộ đều rõ như lòng bàn tay.

Mục đích đã đạt được, Lãnh hạ hiện ra, nghênh ngang hướng Thanh Hoan Uyển tiến đến.

"Kia..... Đó là Vương phi?" Một ám vệ dụi mắt, không dám tin đậm đậm người bên cạnh, kinh ngạc nói.

"Phải..... Là....." Người còn lại trừng mắt, đại ra.

Đến khi bóng dáng Lãnh Hạ đã biến mất, hai người mới khôi phục lại tinh thần, quay đầu liếc nhau trong mắt đều là không thể tin nổi cùng rung động.

“Người nói xem, vương phi như thế nào tới đây được?” Người thứ nhất cau mày, hai người bọn hắn canh giữ nơi này, chưa nhìn thấy Vương phi đi qua, sao đột nhiên lại hiện ra ở kia?

“Người hỏi ta, ta hỏi ai?” Người thứ hai bất đắc dĩ lắc đầu.

“Bẩm báo Vương gia!” Hai người cứng lại, đồng thời nói, thân hình chợt lóe, nhanh chóng biến mất, Tình hình tương tự lặp lại khi Lãnh Hạ đi qua trên đường.

Khi trở lại Thanh Hoan Uyển, đã là rạng sáng, trong Uyển yên tĩnh không một bóng người.

Cũng phải, Chiến Bắc Liệt là vương gia cao quý, sống an nhàn sung sướng, tất nhiên sẽ không một mình ở lại biệt viện lạnh lẽo này.

Lãnh Hạ cực kỳ vừa lòng với kết quả này, rửa mặt chải đầu rồi tiến vào chần, trong đầu nhanh chóng tiếp nhận ý thức hỗn độn của thân thể này trước đây một cách ngắn nhất.

Hiện giờ trên thế giới có năm quốc gia cùng tồn tại, chiến loạn liên miên. Bắc Yên, Đông Sở, Nam Hàn, Tây Vệ, cùng Đại Tần ở giữa.

Trong đó thực lực mạnh mẽ nhất là Đại Tần, hùng cứ Trung Nguyên, bản đồ mở mang, tài nguyên phong phú, chiếm hết thiên thời địa lợi. Người dân Đại Tần dũng cảm, võ công phổ biến, quân đội hiếu chiến thiện chiến, Chiến Bắc Liệt quản lý chặt chẽ, danh xưng Chiến Thành làm bốn nước còn lại nghe đã sợ mất mật.

Bắc Yên ở phương Bắc giá lạnh, giỏi về tuyết chiến, lấy băng tuyết bao phủ quanh năm làm lá chắn, an phận ở một góc bảo tồn lực lượng, gần với Đại Tần.

Đông Sở ở cùng duyên hải, bốn mùa rõ ràng, khí hậu ẩm ướt, là nơi đất lành. Là quốc gia nổi bật về thành tựu văn hóa giáo dục quốc phòng, văn nhân tài tử xuất hiện không ngớt.

Phía nam Hàn quốc quanh năm ẩm áp, cây rừng phát triển, người dân chịu ảnh hưởng văn hóa của Đông Sở. Nhưng mà người Hàn xa hoa dâm dật, mê muội mất cả lý trí, trong đất nước tràn ngập làn gió dâm mĩ, sớm đã không có ý chí cùng bốn nước tranh đấu.

Mà tổ quốc của Lãnh Hạ là Tây Vệ đất đai cằn cỗi, Vệ vương vô năng, chuyên quyền độc đoán, trong nước tiếng oán thán vang dậy cả trời đất. Cùng với Đại Tần so sánh, hoàn toàn là con rắn nhỏ cùng rồng lớn chênh lệch, không thể địch nổi.

Nhưng mà Vệ vương đã tâm bưng bưng, tự cho mình oai phong, mang mộng xưng bá thiên hạ, không biết lượng sức mình chủ động khiêu khích biên cương Đại Tần. Cũng bởi chiến bại nên đem đệ nhất mỹ nhân Tây Vệ Mộ Dung Lãnh Hạ hai tay dâng để cầu hòa.

Ko đúng! Lãnh Hạ mở to đôi mắt, một tia sát khí hiện lên, lãnh lệ khiếp người. (lạnh lẽo, tàn ác)

Mình đã đi vào thế giới này, vào thân thể của Mộ Dung Lãnh Hạ, vậy nàng đâu?

Đã chết sao? Nhưng vì sao mà chết?

Trí nhớ của thân thể này hỗn độn, không trọn vẹn đầy đủ, hoàn toàn không có chút trí nhớ nào về lúc nàng chết.

Qua hồi lâu, Lãnh Hạ chậm rãi nhắm mắt, quên đi, chuyện đã rồi ko cần suy nghĩ, chính mình đã tiếp nhận thân thể cùng ý nghĩ của người này thì sẽ đền đáp, người đã làm hại nàng nợ máu phải trả bằng máu!

Mà ta, Lãnh Hạ khéo môi chợt gợi lên một độ cong lạnh lùng, cũng tuyệt đối không bỏ qua cho âm mưu khiêu khích người của mình.

Giờ mẹo, ánh sáng mặt trời còn chưa lên.

Lãnh Hạ thức dậy, nàng có thói quen cố định, tuyệt đối sẽ không thả lỏng cho chính mình ngủ nhiều.

Sát thủ là một loại công việc đầu đao luôn thấm máu, lấy thực lực để nói chuyện, nếu không giữ thân thể ở trạng thái tốt nhất, không thể nghi ngờ là ngay lập tức bỏ mạng. Là sát thủ chi vương nàng tuyệt đối không để chuyện như vậy xảy ra.

Lãnh Hạ nhảy dựng lên, “Xoạt” một tiếng, sẽ quần áo thành mảnh theo thứ tự buộc ở cánh tay và đùi, trong nháy mắt thân thể rất thuận lợi cho việc vận động a. Buộc cao mái tóc, dùng một mảnh vải buộc thành đuôi ngựa, nhẹ nhàng khoan khoái.

Ngoài Uyển sắc trời còn chưa sáng, nàng hít sâu, không khí mới mẻ tiến sâu vào bên trong người, lập tức thấy sáng khoái. Ép chân, vận người, vươn vai, bật nhảy..... Một loại hành động làm dáng người lộ ra cơ thể nghi ngờ.

Ám vệ trên cây sắc mặt đều đỏ hồng, nhìn trời nhìn đất ko dám hướng phía Thanh Hoan Uyển tiếp tục xem, Vương phi dần dần a, mặc như vậy ra đây, quả thực quả thựcbại hoại thuần phong mỹ tục a! Còn có những động tác này, kì quái, quả thực rất kì quái, không được, phải nhanh bẩm báo vương gia!

Nếu Lãnh Hạ biết suy nghĩ trong lòng ám vệ, chắc chắn cười nhạt. Nàng làm xong các động tác khởi động, vừa lòng gật đầu, thân thể này tuy rằng yếu ớt nhưng sự mềm dẻo cũng không tồi, chỉ cần huấn luyện theo phương thức của mình, tinh tướng không đến một tháng sẽ khôi phục trạng thái của sát thủ chi vương. Hiện tại, việc hàng đầu là tiến hành theo chất lượng, từng chút một tìm về cảm giác tràn ngập năng lượng trong cơ thể kia.

Lãnh Hạ bắt đầu chạy dọc theo Liệt vương phủ.

Trời dần sáng, mặt trời bắt đầu lên, sương sớm bị nắng vàng rực rỡ chiếu rọi tan dần.

Trong vương phủ dần dần có tiếng vang, hộ vệ nô tỳ nhanh chóng bắt đầu công việc, nhìn thấy Lãnh Hạ đều bị ‘băng bó’ hét to một tiếng, khắp vương phủ một mảnh gà bay chó sủa.

Lãnh Hạ phiền chán nhíu mày, không nhìn người cổ đại kì quái, tiếp tục chạy bộ.

“Người đang làm cái gì đây?” Tiếng giận dữ từ xa truyền đến, coi như là một tiếng sấm chấn động Liệt vương phủ.

Lời còn chưa dứt, cơn lốc mang theo từng hương đã tới bên người, Lãnh Hạ dưới chân chợt lóe, tựa như làn khói nhẹ thoát khỏi sự kiềm chế của Chiến Bắc Liệt.

Lại là loại bước chân này, tốc độ quá nhanh! Trên mặt Chiến Bắc Liệt hiện một tia kinh ngạc, rồi lập tức chuyển thành u ám, xanh mặt tròng mắt nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người đang làm cái gì đây?”

Hắn vừa mới rời giường còn chưa kịp rửa mặt chải đầu, đã bị tin tức ám vệ báo tới làm cho nổi giận, nữ nhân này không thể làm cho hắn bất lo sao, mới sáng sớm đã ầm ĩ làm cái gì đây? Nhìn xem, cách ăn mặc không ra gì cả, quả thực rất khó coi, làm hắn đường đường là Liệt vương mất hết mặt mũi.

“Như người thấy, chạy bộ” Lãnh Hạ chỉ liếc mắt một cái, lại tiếp tục chạy về phía trước.

Bốn phía nhất thời hoảng sợ, ám vệ ẩn ở các góc cây đều bị câu trả lời của nàng làm chấn động, trợn mắt mở to giống như thấy quỷ, Vương phi tuyệt đối là điên mất rồi, dám cùng Chiến thần vương gia nói chuyện như vậy, không muốn sống nữa sao?

9. Chương 8

Chương 8

Lãnh Hạ với Chiến Bắc Liệt

Trải qua đêm qua thăm dò, Chiến Bắc Liệt đã có nhận thức nhất định với vị tân Vương phi này, tuy rằng đã sớm đoán được thái độ của nàng sẽ không ân cần gì, nhưng cũng bị tức giận bởi câu trả lời không mặn không nhạt này.

Trên đầu Chiến Bắc Liệt một mảnh u ám, phảng phất có thể nhìn thấy chớp giạt sớm rền, rất đáng sợ a~

Khá lắm Mộ Dung Lãnh Hạ, khẳng khái một mực, chết cũng không hối cải. Hôm nay không giáo huấn người, người sẽ không biết danh xưng Chiến thần từ đâu mà có.

Chiến Bắc Liệt thi triển khinh công, thần sắc dữ tợn lao thẳng về phía Lãnh Hạ.

Một cổ lực đánh úp lại, đột nhiên Lãnh Hạ chợt biến mất, bàn tay như linh hồn đã tiêu thất lại xuất hiện ở phía sau Chiến Bắc Liệt, cánh tay hung hăng dùng sức vặn bả vai hắn, mạnh mẽ quăng Chiến Bắc Liệt về phía sau.

Chiến Bắc Liệt không phòng bị, bị nàng quăng đến giữa không trung, nhưng cũng nhanh nhẹn phản ứng quay người trở lại nắm lấy gáy nàng. Lãnh Hạ nhún người, nhanh chóng tránh thoát bàn tay hắn.

Chiến Bắc Liệt từ không trung nhẹ nhàng tiếp đất, chỉ thấy đám ám vệ chụm đầu xem kịch vui nhanh chóng che mắt co rút lại. Ko tốt! Ý nghĩ vừa xuất hiện, thắt lưng đã trúng một cước, cảm giác đau đớn truyền lại, ngã gục trên mặt đất.

Nữ nhân này xuống tay thật độc ác! Chiến Bắc Liệt cố gắng đứng dậy, một bên xoa thắt lưng một bên dùng ánh mắt như dao nhọn đảo qua bốn phía, một đám ám vệ ôm đầu, trong lòng mặc niệm, ta không thấy, không nhìn thấy Vương gia, ta.....

Ánh mắt dừng lại trên người Lãnh Hạ đang ôm hai tay ở phía đối diện, sát khí ngày càng cường đại, âm trầm đáng sợ.

Hiệp thứ nhất, Lãnh Hạ thắng!

Lãnh Hạ khiêu mi, ý tứ là: “Còn gì nữa không?”

Tốt lắm, khoe miệng Chiến Bắc Liệt cong lên: “Lại đến!”

Vừa rồi tuyệt đối là ngoài dự đoán, ai có thể nghĩ phế vật công chúa lại có thân thủ mạnh mẽ sắc bén đến như vậy? Chiến Bắc Liệt lại bay lên, một quyền chém xuống không chút lưu tình, đối thủ chính là đối thủ, quan niệm của hắn không phân biệt nam hay nữ.

Lãnh Hạ nghiêng người tránh thoát một chưởng, cánh tay nhanh chóng để vào cổ họng, quả nhiên là muốn tính mạng của hắn. Trong thế giới của nàng không có phân biệt nam nữ, đối thủ? Không, chỉ có chiến hữu cùng địch nhân, người sống người chết.

Chiến Bắc Liệt cũng ko phải hư danh, lần này đánh hết sức coi trọng, trở tay để cổ tay nàng xuống, Lãnh Hạ bị áp chế đột nhiên một quyền đánh thẳng trước ngực hắn, một kích thuận lợi nhanh chóng lui về phía sau, cả người như gió xoáy lại đánh ra một cước.

Chiến Bắc Liệt bị một quyền kia đánh trúng đã thẹn quá hóa giận, làm sao còn có thể để nàng thuận lợi tấn công, Chiến thần Liệt vương còn chưa chịu thiệt như vậy bao giờ, nhất là trong tay một nữ nhân. Hắn nghiêng người né, một quyền theo tiếng gió gào thét đánh thẳng đến trước mặt nàng.

Tốt! Lãnh Hạ trong lòng cười thầm, hiện tại thân thể này năng lực không đủ, không thể phát huy hoàn toàn khả năng, chỉ có thể kiểm soát trận đấu. Nàng xoay người chế trụ Chiến Bắc Liệt, kề sát hắn, nhảy về phía sau, lấy khủy tay mạnh mẽ đánh xuống lưng hắn.

Chiến Bắc Liệt cũng không thêm để ý tới cánh tay kia, ngược lại đem nàng chế trụ.

Trong mắt hiện lên tia sát khí, cắn răng nói: “Muốn mưu sát phu quân?”

Lãnh Hạ lạnh lùng cười nhạo, hoàn toàn ko để hắn vào mắt cuồng vọng nói: “Ta nếu muốn giết người, người còn đứng tại chỗ này được sao? Tối hôm qua đã đưa người đi gặp diêm vương rồi”

Chiến Bắc Liệt chán nản, hung ác quát: “Khẩu khí thật lớn”

Tiếp tục giao tranh, hai người trong khoảng khắc đã đấu mấy chục chiêu, quả thực đã xem đối phương là địch nhân cần giết chết, ra tay mau chuẩn ngoan ko lưu tình chút nào. (nhanh, chính xác, độc ác)

Cả đám ám vệ nghen hòng nhìn trân trối, Vương gia là Chiến thần luôn luôn chiến thắng, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, tân Vương phi kia nhìn nhu nhu nhược nhược không có nửa điểm nội lực, lại có thể cùng hần đấu ngang nhau, quả thực không thể tưởng tượng.

“Mau nhìn xem, lại là một chiêu này! Vương gia của chúng ta sao có thể bị cùng một chiêu chế trụ hai lần” Một ám vệ chỉ vào Lãnh Hạ nói, chỉ thấy nàng lại nắm hai vai Chiến Bắc Liệt, chuẩn bị đem hần quăng qua.....

Chiến Bắc Liệt dồn dức đánh về cánh tay Lãnh Hạ, quay người đánh về bả vai Lãnh Hạ, nàng như điều đứt dây bị đánh bay, lảo đảo vài bước ngã xuống đất.

Nhóm ám vệ vỗ tay hoan nghênh ăn mừng: “Vương gia của chúng ta không hổ là Chiến thần a!”

Chiến Bắc Liệt phi thân lên, nghênh ngang vừa đi vừa nói: “Hừ,... bốn vương sao có thể.....” Lời còn chưa dứt, kinh phong đánh úp lại, thắt lưng truyền đến cảm giác đau nhức, cả người nghiêng về phía trước, lần thứ hai ngã gục trên mặt đất.

Nhóm ám vệ ko đành lòng nhìn, đều nhắm mắt ngửa mặt nhìn trời thở dài: “Gia a! Ở trước mặt Vương phi, anh minh thần võ của người đi đâu hết vậy”

Chiến Bắc Liệt hai mắt phun hỏa đứng lên, hung hăng trừng mắt nhìn Lãnh Hạ: “Người lừa gạt”

Lãnh Hạ cười khê: “Bình bất yếm trá!” (chiến tranh ko ngại lừa dối)

” Người..... trở về chuẩn bị, để tiến cung” Hồi lâu, Chiến Bắc Liệt ném lại những lời này rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Lãnh Hạ nhàn nhả nhếch môi, nhìn bóng dáng Chiến Bắc Liệt thẹn quá hóa giận, chiêu thức không sợ cũ, dùng được là được.

Hiệp thứ hai, Lãnh Hạ lại toàn thắng!

Trở lại Thanh Hoan Uyển, lập tức có nha hoàn đợi sẵn ở cửa, nhìn thấy cách ăn mặc của Lãnh Hạ thì sững sốt, vội vàng quỳ xuống hành lễ: “Nô tỳ Nghênh Tuyết, tham kiến Vương phi”

Lãnh Hạ nhìn nha đầu khoảng 13 14 tuổi, hỏi: “Chỉ người?”

Nghênh Tuyết thanh âm trong trẻo trả lời: “Vương gia hôm qua từ doanh trại hồi phủ, Mai Lan Cúc Trúc bốn tỷ tỷ hầu hạ bên người. Tổng quản đại nhân nói Vương phi ko thích nhiều người nên sai nô tỳ đến trang điểm cho Vương phi, lát nữa vào cung gặp Hoàng thượng.”

Tổng quản kia có thể nhìn sắc mặt người khác, ko tồi. Lãnh Hạ gật đầu, rảo bước nói: “Vào đi”

Nghênh Tuyết ở phía sau đi theo nàng vào phòng, thì thầm trong miệng: “Tổng quản nói ta cẩn thận một chút ko phải sao? Cẩn thận cái gì chứ, Vương phi quả thực rất tốt, một chút tự cao tự đại, kiêu căng cũng ko có”

Lãnh Hạ tắm rửa thay quần áo, ngồi trước gương để Nghênh Tuyết giúp nàng chải tóc. Đây là lần đầu tiên soi gương từ khi nàng đi vào thế giới này, khuôn mặt thon dài nhỏ nhắn, mái tóc như thác nước chảy, óng ả, mượt mà, phù dung như mặt liễu như mi, mắt phượng quyền rũ, ngũ quan tinh xảo, như thơ như họa. (khuôn mặt như hoa sen, lông mày như cảnh liễu)

Thì ra đây là Mộ Dung Lãnh Hạ, quả nhiên ko hổ Tây Vệ đệ nhất mỹ nhân!

Chiến Bắc Liệt kia hạ thủ với một mỹ nhân như vậy, thật sự không thương hương tiếc ngọc a.

“Vương phi, ngài thật đẹp, nô tỳ là nữ nhân mà nhìn ngây ngẩn cả người!”

Nghênh Tuyết vấn tóc cho nàng, bê tới một cái khay, trên đó bày đầy các loại trang sức muôn màu, hoa cả mắt. Trâm cài ngọc phượng, bạch ngọc khuyên tai, trâm cài bích ngọc, dây chuyền ngọc trai, Rồi đem tất cả chúng cài lên đầu nàng.

Lãnh Hạ ngăn động tác của nàng, day huyết thái dương, lất ra một cây trâm phỉ thúy nhẹ nhàng cài lên đầu, ko nhìn Nguyễn Tuyết cầu xin đứng dậy đi ra ngoài.

10. Chương 9

Chương 9

Trò hay mở màn

Xe ngựa đã chờ sẵn ở bên ngoài Thanh Hoan Uyển, Chiến Bắc Liệt ngồi trong xe mây đã nhả thành hình chữ xuyên, ngón tay không tự giác gõ gõ lên mặt bàn, phát ra những âm thanh ‘cộp, cộp’ nặng nề.

“Chung Thương, đi vào thúc giục.” Hồi lâu, hắc không kiên nhẫn nói.

“Dạ, gia” Chương Thương vẫn giữ vẻ nghiêm túc như cũ, thấp giọng đáp.

Vừa dứt lời, tiếng bước chân nhẹ nhàng như mèo từ trong Uyển truyền đến. Chiến Bắc Liệt lười biếng ngẩng đầu nhìn lên, lập tức mây kiếm giường cao, trong mắt hiện lên tia kinh ngạc.

Chỉ thấy Lãnh Hạ thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng chậm chậm tiến đến, cung trang thêu phượng hoàng đỏ rực đẹp mê hồn, toàn thân toát ra vẻ lộng lẫy, hoa lệ. Lộ ra làn da trắng như ngọc, cánh môi phớt hồng, búi tóc đơn giản, bạch ngọc trâm tùy ý cài trên đầu, cả người tao nhã, tựa như tiên nữ giáng trần, đẹp không giống người thường.

Bước tới trước xe ngựa, không đợi Chung Thương kê ghế, Lãnh Hạ nhảy dựng lên, thân mình ở giữa không trung bay qua tạo thành một đường cong hoàn mỹ, nhẹ nhàng, thông dong hạ xuống phía trên xe ngựa, vén màn trúc tiến vào trong xe.

Chung Thương trên mặt hiện rõ vẻ chấn động, thân thủ thật nhanh nhẹn!

Bên trong xe, Chiến Bắc Liệt dựa vào chiếc bàn nhỏ, liếc qua Lãnh Hạ, hừ lạnh: “Vào hoàng cung, cấp bốn vương bộ đáng của vương phi.”

Lãnh Hạ mi mắt cũng chưa nâng, ngồi vào phía đối diện, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chiến Bắc Liệt bốc hỏa, nghiêng rằng: “Nên có lễ phép.....”

Lãnh Hạ đột nhiên mở mắt, trong lòng lạnh lẽo khác thường. Cái này là chính mình sơ suất, công chúa một quốc gia yết kiến hoàng đế hiển nhiên nên có một trình tự chính thống, thực con mẹ nó phiền.

Chiến Bắc Liệt nghĩ nàng muốn động thủ, thân thể nháy mắt căng thẳng, bàn tay nhanh chóng hướng phía Lãnh Hạ công kích, Lãnh Hạ nghiêng đầu tránh thoát một chương cửa hắc, nhanh chóng bắt lấy cánh tay, ánh mắt lạnh như băng liếc qua một cái hỏi: “Cái gì lễ tiết?”

Chiến Bắc Liệt thu thế, gắt gao nhìn vào mắt nàng, xác định nàng ko nói đùa, một lúc sau, giận tái mặt gầm từng tiếng: “Người rốt cục là ai? Đứng nói với bốn vương một công chúa nhưng lại không hiểu lễ tiết hoàng thất.”

Lãnh Hạ buông tay, cau mày suy nghĩ, không kiên nhẫn nói: “Nói hay ko?”

Nữ nhân này! Lão tử thiếu nợ người? Cho dù là người mềm mỏng kiên nhẫn đến đâu cũng sẽ bị nàng làm phát cáu, huống hồ hắc tử trước tới nay tính tình đều không tốt. Chiến Bắc Liệt là Đại Tàn Chiến thần địa vị tôn quý, cho tới bây giờ nói một không nói hai, thậm chí có đặc quyền khi gặp hoàng đế có đặc quyền không cần quý, chưa bao giờ bị đối đãi như thế này. Quả thực là buồn cười, có thể chịu đựng, ai cũng sẽ chịu đựng, nhưng không thể chịu đựng thì không thể nào chịu đựng.

Chiến Bắc Liệt giận đến mức tâm tưởng cũng nhảy lên, bay hướng Lãnh Hạ phía đối diện, Lãnh Hạ cười lạnh một tiếng, tốt lắm, vẫn chưa rút ra được bài học!

Lãnh Hạ nhảy lên nắm lấy trần xe ngựa, hai chân dang ngang, đợi hấn bay tới hai chân như hai con rắn cuốn lấy cổ hấn, đùi gắt gao siết chặt bờ vai hấn, một quyền đánh vào khuôn mặt anh tuấn kia.

Chiến Bắc Liệt bị một quyền này làm lú lẫn, còn chưa phản ứng đã thấy Lãnh Hạ xoay người nhảy đến sau lưng, chế trụ hai tay hấn, lại lấy khữu tay độc ác nện vào lưng hấn.

Chiến Bắc Liệt nhướn mày, chỉ bàn về thân thủ, chính mình hoàn toàn không có khả năng đánh trả?

Bên trong xe ngựa nhỏ hẹp, hấn căn bản không có không gian để hoạt động, khinh công cùng nội lực không thể phát huy, hoàn toàn không phải đối thủ của Lãnh Hạ, nàng có thể chế trụ hấn dễ như trở bàn tay.

Với cả hấn từ đầu đến cuối đều không phải muốn lấy tính mạng nàng, ra tay cũng chỉ nghĩ muốn giáo huấn nàng một chút, Lãnh Hạ là vương phi của hấn, hấn biết đánh một cách đúng mực. Nhưng nàng lại không như vậy, ra chiêu tàn nhẫn, nửa phần tình cảm cũng không để ý, luôn muốn lấy đi tính mạng kẻ khác, Chiến Bắc Liệt trong lòng lưu tâm, đương nhiên sẽ không phải đối thủ của nàng.

Lãnh Hạ buông tay, thả hấn ra, mày liễu nhếch lên, trêu tức nói: “Lại nữa chứ, Liệt vương?”

Chiến Bắc Liệt thẹn quá hóa giận, hai mắt phun lửa, một quyền chém ra làm vỡ nát chiếc bàn gỗ.

Hiệp thứ ba, Lãnh Hạ như cũ toàn thắng!

Chiến Bắc Liệt tuy rằng thảm bại nhưng cũng không phải người keo kiệt thù dai, hơn nữa trong lòng hấn hiểu rõ, nếu mình dùng nội lực, đánh thắng Lãnh Hạ chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng là Đại Tàn Chiến thần đương nhiên có kiêu ngạo, đốc toàn lực đánh thắng nàng? Hấn khinh thường.

Trong lòng hấn đã xác định, Lãnh Hạ tuyệt đối không phải là phế vật công chúa kia, tuy rằng không biết một nữ nhân cường hấn lại giả mạo Mộ Dung Lãnh Hạ đến hòa thân có mục đích gì, nhưng trong lòng cũng cảm thấy may mắn, may mắn là nàng đến, nếu là phế vật công chúa yếu đuối kia mới chân chính không thú vị.

Nghĩ vậy nhưng cũng không làm hấn thêm rắc rối nữa, nói cho nàng biết lễ tiết trong hoàng cung.

“Quỳ lễ?” Lãnh Hạ nhướn mày, nói đùa, nàng trời không quỳ, đất không quỳ, lại vọng tưởng nàng quỳ xuống trước hoàng đế cổ đại.

Chiến Bắc Liệt nhíu mày, một hồi cơn đau đốn truyền đến, mẹ nó, xuống tay thật độc!

Hấn lạnh giọng trả lời: “Thấy hoàng đế sao có thể không quỳ?”

Lãnh Hạ cười lạnh một tiếng, không có trả lời, cùng người cổ đại nói về quan hệ bình đẳng chỉ có thừa, nàng sẽ không lãng phí thời gian làm việc vô ích đó, chỉ là trong lòng đã quyết, muốn nàng quỳ, trời long đất lở cũng không thể nào.

Đột nhiên, xe ngựa rung mạnh trong chốc lát rồi nhanh chóng biến mất, trực giác mách bảo nàng không có cái gì đó không thích hợp, nhìn về phía Chiến Bắc Liệt, sao lại dừng rồi?

Chiến Bắc Liệt tùy ý ngửa người ra phía sau, khoe môi chậm rãi cong lên, thanh âm lạnh lẽo lại mang theo ý trêu tức: “Trò hay mở màn!”

Lãnh Hạ nhắc một góc màn trúc lên, xe ngựa dừng ở ngã tư đường không có một bóng người, sát khí nồng đậm ở khắp nơi, vô số hắc y nhân từ bốn phương tám hướng xuất hiện bao vây xe ngựa.

“Vụt!” Một mũi tên xé gió lao tới nhằm thẳng Lãnh Hạ ở bên trong xe ngựa.

Thanh âm Chiến Bắc Liệt bá đạo cuồng vọng vang lên bên tai nàng: “Người cứ tiếp tục giả trang phế vật công chúa, mọi chuyện giao cho bốn vương.”

Thân là sát thủ chi vương, Lãnh Hạ chưa bao giờ giao tính mạng mình cho kẻ khác, tính mạng của nàng sẽ do chính nàng nắm giữ. Nhưng giờ khắc này, bị Chiến Bắc Liệt áp chế nàng hoàn toàn không có biện pháp.....

Chỉ có thể trơ mắt nhìn mũi tên độc kia hướng cổ họng chính mình đâm tới.

Đây mới thực sự là thực lực của hấn sao?

11. Chương 10

Chương 10

Sức mạnh của chiến thần

Ngay tại thời điểm mũi tên sắp đâm vào cổ họng nàng, trong chớp mắt, nó đột ngột dừng lại và không thể...di động dù chỉ là một chút.

Hai ngón tay Chiến Bắc Liệt vững vàng kẹp lấy đuôi mũi tên, chỉ dùng sức một chút, cả mũi tên dài lại nhanh chóng xé gió, quay ngược lại bắn thẳng vào cổ họng của chính kẻ vừa bắn nó ra.

Trong mắt Chiến Bắc Liệt hiện lên vẻ cuồng vọng, lạnh lùng giễu cợt nói: “Không chịu nổi một chiêu!”

Lãnh Hạ tuy chưa từng coi khinh Chiến Bắc Liệt nửa phần, nếu đường đường là Đại Tàn Chiến thần lại chỉ là kẻ ngang ngược, thô bạo thì làm sao có thể khiến cho bốn quốc gia còn lại nghe tên đã sợ mất mật, làm sao có thể khiến trăm vạn hùng binh Tần quốc thê sông chết nguyện trung thành? Nhưng đến khi hắn thực sự hiện ra sức mạnh thật, nàng không khỏi cảm thấy rung động, trong vòng trăm mét chỉ khẽ động, ngay lập tức đoạt tính mạng kẻ khác, Đại Tàn Chiến thần quả thật danh bất hư truyền!

Nàng xem trong mắt hắn chỉ có thần nhiên, không có lấy nửa phần kinh ngạc, sắc mặt đóng băng: “Người lợi dụng ta?”

Chiến Bắc Liệt khiêu mi, khiêu khích, thần nhiên trả lời: “Bốn vương chẳng qua là lợi dụng thời cơ ‘phế vật công chúa’ tiến cung diện thánh nhan, người thay ta dẫn thích khách, ta giúp người dọn sạch trở ngại, hợp tác cùng có lợi thôi.” (gặp hoàng thượng đó)

Đang nói chuyện, thị vệ Liệt vương phủ vô thanh vô tức từ các phương hướng xuất hiện, đem vô số hắc y nhân bao vây, thích khách bị bao vây nhất thời luống cuống tay chân, thật không ngờ vốn tưởng rằng mọi chuyện nắm chắc trong lòng bàn tay lại bị Chiến Bắc Liệt sớm đã hiểu rõ.

Bên ngoài xe ngựa không ngừng truyền đến tiếng binh khí va chạm, những tiếng kêu thê lương thảm thiết, dần dần không khí ngập tràn mùi máu.

Lãnh Hạ cũng không quá để ý đến vấn đề này, quan hệ giữa hai người cũng không thân mật gì, nhiều lắm cũng giống như hắn nói, hợp tác cùng có lợi thôi. Nói đến phương diện khác, đám thích khách này mục tiêu là mình, Chiến Bắc Liệt coi như giúp nàng giải quyết một mối phiền hà.

Lãnh Hạ khẽ nhăn mi, hỏi: “Người nào?”

Chiến Bắc Liệt biết nàng hỏi thân phận thích khách, cũng ko giấu diếm: “Đông Sở”

Đông Sở..... Nếu là người Đông Sở thì mục đích họ ám sát mình liền rõ ràng, chẳng qua là không hy vọng Đại Tàn cùng Tây Vệ hòa thân thành công thôi. Nói vậy thì chủ nhân của thân thể này mất mạng cũng vì người Đông Sở.

Lãnh Hạ vận động chút trí nhớ còn sót lại, thâm suy tính, Sở quốc ở phía Đông đại lục, định cư vùng duyên hải vô cùng giàu có và đông đúc, thực lực đứng ở vị trí thứ ba, sau Đại Tàn và Bắc Yên.

Sở hoàng Đông Phương Triệu có mười một hoàng tử, tranh đoạt vương vị cực kì kịch liệt, hiện giờ chỉ còn ba hoàng tử, một là vô năng đại hoàng tử mê muội lắm cảm, một là hoàng tử thứ mười một năm nay chín tuổi, cuối cùng là thất hoàng tử Đông Phương Nhuận.

Mẫu phi Đông Phương Nhuận chẳng qua chỉ là một phi tần không được sủng, cũng không có thể lực bên ngoài để dựa vào. Hắn từ khi ra đời cũng không được Đông Phương Triệu yêu thương, từ trước tới nay làm một Vương gia nhàn nhã, cho đến ba năm trước mới mạnh mẽ nổi lên, vừa mới đầu sống chết với tam hoàng tử, đồng thời kéo ngã năm sáu hoàng tử khỏi con đường tranh chấp, hiện giờ đã trở thành người thừa kế sáng giá nhất cho ngôi vị hoàng đế.

Tài năng ở chỗ trong hoàng cung giấu tài, thời cơ tốt nhất đến làm một chiêu trí mệnh, không quyền không thể không gia cảnh, càng không được sủng lại có thể tiến đến tận vị trí kia, không thể không nói Đông Phương Nhuận sâu không lường được.

Lãnh Hạ thấp giọng nói: “Ám sát kém như vậy không giống như người của Đông Phương Nhuận.”

Trong mắt Chiến Bắc Liệt hiện lên tia tán thưởng, mặt mày hớn hờ cười ha ha: “Không tồi! Nếu là thủ hạ của Đông Phương Nhuận, bốn vương còn phải đau đầu suy nghĩ, đây hẳn là người của đại hoàng tử.”

Âm thanh ngoài xe dần dần biến mất, thanh âm Chung Thương từ ngoài truyền đến: “Gia, mọi việc đã xử lý, người phân phó để xe chạy.”

Chiến Bắc Liệt vừa lòng gật đầu: “Tiến cung!”

Qua nửa canh giờ, xe ngựa đã đến trước cổng hoàng cung.

Lãnh Hạ xốc màn che, lúc này đang ở ngoài cổng hoàng cung, tường đồ cao mấy chục thước thẳng đến tận trời, nguy nga, diễm lệ. Tường thành này không biết đã trải qua bao cuộc chiến tranh tang thương, coi như một bức tranh toàn cảnh lịch sử, phong cách cổ xưa đậm chất lịch sử làm con người cảm thấy mình thật hèn mọn và nhỏ bé.

Cổng vòm sắc vàng hoàng kim, hai bên cửa một loạt thị vệ vẻ mặt nghiêm túc, trang nghiêm mà đứng, Chung Thương lấy ta một tấm lệnh bài của Liệt vương phủ, thị vệ nhìn qua rồi đồng loạt hành lễ, trong mắt chứa đựng cung kính cùng sùng bái.

Lãnh Hạ liếc mắt nhìn vị Chiến thần trên mặt vô cùng thâm thúy, người này được dân chúng trên dưới Đại Tần yêu quý, kính trọng.

Chiến Bắc Liệt cảm nhận được ánh mắt của nàng, chớp mắt liền hiểu được ý tứ trong đó, khéo môi gợi lên một độ cong cuồng vọng, ý tứ là: bốn vương là ai, Chiến thần!

Lãnh Hạ khinh thường: Bại tướng!

Chiến Bắc Liệt oán hận: Lão tử đó là nhường người!

Xe ngựa lại chạy, tốc độ rõ ràng chậm đi rất nhiều, mặc dù là Chiến thần Vương gia nhưng trong hoàng cung cũng cần tuân thủ trật tự. Trên đường thỉnh thoảng có cung nữ thị vệ đi ngang qua nhìn thấy xe ngựa đều dừng lại hành lễ.

Phóng mắt nhìn quanh, năm bước một lầu, mười bước một các, liên miên không dứt điện phủ lầu các, ngọc giai đồng đình một mảnh hoa lệ. Muôn loài hoa cỏ, núi giả, suối trong, cầu kiều, các tượng đá chạm trổ tinh tế, đẹp mắt rực rỡ muôn màu, có thể nói là phong cảnh như tranh vẽ, đẹp không sao tả xiết.

Qua một canh giờ nữa, xe ngựa rốt cục dừng. Thanh âm Chung Thương bên ngoài vang lên: “Gia, tới rồi.”

Chiến Bắc Liệt bước ra trước, màn che nhấc lên, Chung Thương bên ngoài mang bộ mặt nghiêm túc nhất thời chấn động, phun ra một ngụm nước miếng. Chiến thần anh minh thần võ lại có thể biến thành cái bộ dạng này, chỉ thấy mắt bên phải xanh tím sưng phù. Lúc trước rất hoàn hảo, hiện tại lại.....

Chung Thương di chuyển ánh mắt tới trên người Lãnh Hạ đang vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, hoàn mỹ rảnh rỗi, trong lòng ngạc nhiên, sớm đã nghe nói tân Vương phi thân thủ sắc bén, không giống với phế vật công chúa như thiên hạ truyền tụng, chẳng lẽ là.....

Lãnh Hạ nhẹ nhàng liếc hắt một cái, Chung Thương lập tức thu hồi ánh mắt, nói đùa sao, ngay cả Vương gia đều dám đánh, hẳn làm sao đối phó đây, về sau nhìn thấy tiểu Vương phi phải đi đường vòng.

Sắp vào chính điện, Chiến Bắc Liệt thâm trầm nhìn Lãnh Hạ: “Đừng khiến bốn vương mất mặt.”

Lãnh Hạ cười lạnh, thông thả thẳng hướng chính điện mà đi.

Con mẹ nó, nữ nhân này, không biết tốt xấu, Chiến Bắc Liệt âm thầm phỉ nhổ, lão tử không bao giờ.... quản người nữa! (ca có muốn cũng ko quản được a~)

“Liệt vương yết kiến! Liệt Vương phi yết kiến!”

Theo âm thanh lạnh lạnh, hai người chậm rãi đi vào điện.

12. Chương 11

Chương 11: Triều Đình Tranh Luận Kịch Liệt

Lúc này, phía trên đại điện, Đại Tàn hoàng đế Chiến Bắc Diễn đang ngồi ở long ỷ hoàng kim đồ sộ, tôn quý, phía dưới quan lại văn võ đứng thành hai hàng chỉnh tề, cúi đầu vô cùng nghiêm túc.

“Cộc” Thanh âm nhẹ nhàng liên tiếp vang lên.

Chiến Bắc Liệt anh tuấn hẳn là trên đời ai cũng biết, lúc này hẳn mặc tử y, áo măng bào cao quý, đai lưng bảo thạch đỏ sẫm, cả người tôn quý vô cùng. (trang phục màu tím)

Mà nữ tử đi bên cạnh hẳn xinh đẹp tự thiên tiên, khuynh thành tuyệt sắc! (tiên nữ)

Nhất là khí chất ngạo nghễ quanh người, đứng bên cạnh hẳn không thua kém chút nào, hai người một hắc y như mực, một hồng như lửa, phong thái tôn nhau lên hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, tiến vào sảnh đường như chỗ không người, như tấn bộ ở sân vắng, một khí chất làm kẻ khác cảm thấy thấp kém, ghen tị.

Nàng ngẩng đầu chậm rãi quan sát qua đại điện, đây là thói quen của sát thủ, cho dù tới hoàn cảnh nào đều phải hiểu biết mọi thứ trước tiên.

Ánh mắt hướng về Chiến Bắc Diễn ngồi ở ngọc ỷ ngai vàng khảm ngọc, người này 25 26 tuổi, long bào quý giá, đầu đội kim long vũ tu giắt dây quan, có vẻ tao nhã tôn quý. Có vài phần giống Chiến Bắc Liệt, nhưng hẳn lại có cổ sự sắc sảo kiên cường, có thiên hướng ôn hòa, nhưng trong mắt lóe qua ánh hào quang cơ trí có thể nhìn thấy rõ ràng, đây cũng không phải một người tốt. Cần thận ngẫm nghĩ cũng đúng, có thể khiến một người cuồng vọng bá đạo như Chiến Bắc Liệt thành phụ tá, làm sao lại có thể không có chút năng lực. (cái này hình như kiểu mũ miện của vua ấy)

Đột nhiên, một tiếng quát từ bên trái truyền đến: “Làm càn! Dám nhìn thẳng thánh nhan!”

Lãnh Hạ nghiêng đầu nhìn lại, người vừa nói là một nam nhân khoảng hơn năm mươi tuổi, mặt chữ điền, hai mắt giần dờ nhìn chằm chằm chính mình.

Nàng nhieu mắt lại, nhìn thấy Chiến Bắc Diễn vẫn chưa có một tia kinh ngạc, khóe môi chậm rãi gợi lên, tốt lắm, đây là ra oai phủ đầu.

Chiến Bắc Liệt đứng ở một bên vẫn chưa nói xen vào, hẳn cũng muốn xem tiểu vương phi cường hãn của mình ứng đối với một thần tử ra sao, cũng nhìn hoàng huynh đường như tao nhã nhưng thực ra một bụng phúc hắc giả dối.

Lãnh Hạ nhẹ nhàng cười, nhìn nam nhân đang tức giận trừng mình, thanh âm ko nhẹ không nặng trả lời: “Ngài là.....?”

Nam nhân kia ngửa mặt lên trời hừ lạnh một tiếng, ngạo nghễ vuốt râu nói: “Lão phu là đương triều Thừa tướng, Tả Trung Trạch.”

“A, thì ra là Thừa tướng, thất kính.” Lãnh Hạ gật đầu, còn không đợi hẳn trả lời thanh âm lạnh như băng vang lên: “Bản cung cũng không biết, thì ra Thừa tướng địa vị lại ở trên Vương phi. Thì ra Thừa tướng ở Tàn quốc cũng có thể đứng trước mặt hoàng đế nói lỗ mãng, khi nào thì Đại Tàn mệnh mông này sửa thành họ Tả?”

Câu cuối như một đợt sấm giữa trời quang nổ vang tại đại điện, khí kinh kinh người!

” Người..... người chó ăn nói bừa bãi” Tả Trung Trạch giận sôi lên, phế vật công chúa này chỉ nói mấy câu nhưng lại khiến cho hắn mang tội âm mưu soán vị, cho dù đương kim hoàng thượng nhân hậu nhưng cũng sẽ không tránh khỏi có mối hiểm nghi trong lòng.

Lãnh Hạ dựng mày, quát to: “Ăn nói bừa bãi? Bản cung là Liệt vương phi do Thánh thượng ban hôn, người ở trước mặt bản cung la hét kêu gào, chính là phạm thượng. Trong triều đình, Hoàng thượng còn chưa mở miệng, người chỉ là một Thừa tướng nho nhỏ lại dám vượt quá chức phận, chính là coi rẻ hoàng quyền. Bản cung đại biểu cho Tây Vệ hòa thân mà đến, chiến sự giữa hai nước đã ngừng lại, người lại khơi mào mâu thuẫn là có ý gì? Quả thực lòng dạ khó lường!”

Tả Trung Trạch quỳ phịch xuống đất, run rẩy khóc lóc: “Hoàng thượng, cụt thần trung thành và tận tâm, tuyệt không có ý đồ phản loạn, mong Hoàng thượng minh giám!”

Chiến Bắc Liệt hiện lên tia tán thưởng, khá lắm Mộ Dung Lãnh Hạ, không đánh mà thắng. Tả Trung Trạch này là nguyên lão ba triều, lại là trọng thần đương triều, ngày thường không coi ai ra gì, hiện giờ bị nàng cho một kích thăm đến mức độ này.

Phế vật công chúa này khác lời đồn đại nhiều lắm, trong mắt Chiến Bắc Diễn hiện lên một tia kinh ngạc, ôn hòa nói: “Lão thừa tướng trung quân ái quốc có nhật nguyệt soi xét, trăm vô cùng tin tưởng, Thừa tướng mời đứng lên.” Ánh mắt chuyển đến hướng Lãnh Hạ, thần sắc nghiêm nghị hỏi: “Vệ quốc công chúa vì sao gặp trăm không quỳ?”

Lãnh Hạ ngẩng đầu, ngạo nghễ trả lời: “Nếu hoàng thượng gọi Lãnh Hạ là Vệ quốc công chúa, như vậy Lãnh Hạ lúc này đương nhiên là đại biểu cho Tây Vệ, đại biểu cho một quốc gia, làm sao có thể quỳ?”

Tả Trung Trạch hai mắt phun lửa, quay lại phía sau nhìn một cái, phía bên trái lại có một thần tử đi ra, lớn tiếng chỉ trích: “Người đã vào đến Đại Tàn, chính là Liệt vương phi, nếu là nương tử của thần tử, gặp vua đương nhiên phải quỳ.”

Một tia sát khí hiện lên: “Chiến Bắc Liệt, Liệt vương gia có đặc quyền gặp vua không quỳ, bản cung cùng Liệt vương đại hôn, vợ chồng một thể, đặc quyền kia bản cung đương nhiên cũng được hưởng. Lãnh Hạ từng nghe rằng, hậu cung của Hoàng thượng chỉ có mình Hoàng hậu, phu thê tình thâm, tin tưởng rằng Hoàng Thượng cũng cho là như thế”

Chiến Bắc Liệt cười thầm, lời Hoàng hậu ra nói, hoàng huynh kia thật không dám nói gì. Quả thật Chiến Bắc Diễn chỉ sờ sờ mũi xấu hổ ho một tiếng, vẫn chưa phản bác.

“Người rõ là già mồm át lễ phải, coi rẻ thánh lệnh!” Thần tử kia cảm hận nói.

“Hay! Hay cho câu vợ chồng một thể” Ngoài điện bỗng truyền đến một thanh âm nữ tử trong trẻo, một nữ tử chừng hai mươi tuổi tôn quý, ung dung đi tới.

Nữ tử này đầu đội mũ phượng, một thân cung trang đỏ thắm, mặt mày hiên ngang, dung mạo tươi đẹp, lướt qua Lãnh Hạ ném cho nàng một tia tán thưởng, nhẹ nhàng chớp mắt, kiều mị cười khẽ, đúng là Đại Tàn Hoàng hậu Tiêu Phượng.

Chiến Bắc Diễn bay nhanh xuống phía dưới, cầm tay Tiêu Phượng, hoàn toàn không đem triều thần để vào mắt, mỉm cười ôn nhu: “Người sao lại đến đây?”

Tiêu Phượng hoàn toàn không để uy nghiêm đế vương vào mắt, giận dữ nói: “Lão nương đến xem đệ muội, còn cần phải có lý do”

Lãnh Hạ khiêu mi, hoàng hậu này giống như lời đồn đại, ngang ngược, tùy tính tự tại. Nàng đưa mắt nhìn khắp, tất cả triều thần đều cúi đầu, không dám ngẩng lên, có thể thấy được hàng ngày bị hoàng hậu ức hiếp không ít.

Chiến Bắc Diễn lại hoàn toàn không tức giận, cười cười làm lành: “Đúng, đúng, vì phu hồi sai rồi”

Tiêu Phượng lúc này mới cười tươi, vung tay lên: “Các người thần tử đừng nhiều chuyện, khó khăn lắm mới có đệ muội tiến cung cùng ta du ngoạn” Nói xong nháy mắt với Chiến Bắc Liệt, trêu tức nói: “Người yên tâm, đại tấu sẽ không bắt nạt nàng.”

Chiến Bắc Liệt xem thường, ta vô cùng lo lắng, nhưng không phải sợ người bắt nạt nàng, ai bắt nạt ai còn chưa biết đâu. Hai mẫu sư tử ngoạn cùng nhau, hoàng cung này cứ coi chừng! (cái này là Liệt ca gọi Hạ tỷ thân thiết như thế, từ bây giờ đến cuối truyện, ca toàn tự mình lái nhai như thế, kaka)

13. Chương 12

Chương 12: Liều Mạng Uống Rượu

Tiêu Phượng là nữ nhi của đương triều đại tướng quân Tiêu Trấn Kiền, có hai huynh trưởng, một đương trấn thủ biên quan Tiêu Cháp Võ, một là đệ nhất tài tử Tiêu Phi Ca.

Nàng từ nhỏ được nuôi lớn như nam nhi, yêu thích cưỡi ngựa bắn tên, lấy múa thương, múa kiếm làm vui, đối với những thứ dành cho thiên kim tiểu thư luôn cười nhạt khinh thường. Nàng cùng Đại Tần hoàng đế có thể nói là thanh mai trúc mã, lâu dần sinh tình kết bái phu thê.

Lãnh Hạ rất có thiện cảm với nữ tử cỡ mở, thẳng thắn như vậy, khiến nàng nghĩ tới người bằng hữu duy nhất kiếp trước Kiều Thanh, nàng cũng không câu nệ tiểu tiết, trong sáng, xinh đẹp.

Hai người ngồi trong ngự hoa viên, lúc này đang là giữa hè, xa xa hồ sen tỏa ngát mùi hương, hoa lá muôn màu sắc tựa như bức tranh tươi đẹp.

Một loạt cung nữ bưng khay từ xa xa đi tới, nhanh nhẹn đặt trà lên bàn, Tiêu Phượng vung tay lên, bữu môi lộ rõ vẻ ghét bỏ: “Trà uống làm gì, vứt đi, mang rượu đến đây.”

Ồn ào một lúc, tất cả cung nữ đồng loạt quỳ xuống, đồng thanh trả lời: “Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng nói.....”

“Đừng có lấy hấn làm cớ, nhanh chóng đổi rượu mang đến đây!” Tiêu Phượng trừng mắt quát.

“Tiểu thư, ta biết người chỉ thích uống rượu, cái này đặc biệt mang tới cho người.”

Một nữ tử thanh tú khoảng mười bảy mười tám tuổi ôm một vò rượu đến, tuy các ăn mặc là nha hoàn, nhưng vải dệt cực kì quý giá, vừa nhìn cũng biết không giống với cung nữ thông thường.

Tiêu Phượng ngay lập tức hớn hở, mặt tươi như hoa nói: “Cũng chỉ có Minh Nguyệt hiểu ta”

Minh Nguyệt dịu dàng cười, đặt vò rượu lên bàn, hướng phía Lãnh Hạ thi lễ: “Nô tỳ Minh Nguyệt tham kiến Vương phi.”

Lãnh Hạ gạt đầu, mở vò rượu ra rót mỗi người một chén, mùi hương nhẹ nhàng thoảng qua, chưa uống đã mất hồn, đuôi lông mày khẽ nhíu: “Rượu ngon!”

Tiêu Phượng mừng rỡ, cao giọng nói: “Biết thưởng thức!”

Hai người liếc nhau nâng chén uống một hơi cạn sạch, động tác hào sảng ko thua gì nam nhi, tư thế oai hùng hiên ngang ko chút nào nhả nhó, buông ly rượu rồi dùng ống tay áo lau khóe miệng.

Tiêu Phượng cười ha ha: “Tốt! Lão nương đã lâu không được vui sướng như thế này.”

Nàng vung tay áo, quát: “Tiếp tục.”

Lãnh Hạ không nói, bưng lên một ly uống cạn sạch, khiêu khích nhìn Tiêu Phượng.

“Lão nương từng này tuổi, chưa từng sợ ai uống rượu.” Tiêu Phượng đập bàn, bưng ly rượu cạn sạch sẽ.

Hai người người tới ta đi, một ly tiếp một ly, chỉ trong giây lát, một vò rượu ngay lập tức đã hết, trên mặt không có lấy chút hồng.

Minh Nguyệt lại nhanh chóng ôm tới hai vò nữa, dịu dàng cười nói: “Tửu lượng của Vương phi thật tốt, bình thường cũng không thấy tiểu thư nhà ta vui vẻ như vậy.”

Tiêu Phượng nhận lấy một vò, để trước mặt Lãnh Hạ, bữu môi, ý tứ là: tiếp tục, dám hay ko?

Lãnh Hạ khiêu khích: ai sợ ai?

Tiêu Phượng trừng mắt: lão nương hôm nay mà thua, từ giờ sẽ không uống rượu.

Lãnh Hạ ngạo nghễ cười: ta sẽ không thua.

Hai người liếc nhau, một người thẳng thắn, ngang ngược, một người một người tiêu sái ngạo nghễ. (hào hiệp, tự nhiên)

Duyên phận giữa người với người đôi khi kì diệu như vậy, lúc này chỉ qua một cái liếc mắt, hai người đều cảm thấy cảm giác thân quen.

Hai chữ ‘bằng hữu’ nói rất dễ dàng, nhưng để làm được thì rất khó, có lúc một giây trước còn cười đùa vui vẻ, ngay sau đó liền biến thành kẻ thù giương cung bạt kiếm. Dù là ích lợi, quyền thế, hoặc là thiên hạ, nhưng lí do này đều có thể làm hai chữ ‘bằng hữu’ trở mặt. Mà lúc này hai người không biết, mười mấy năm sau, vài chục năm sau, cả hai chưa bao giờ phản bội tình cảm, không vứt bỏ, không tức giận, trở thành bạn bè chân chính giúp bạn không tiếc cả mạng sống, cả đời là bằng hữu tốt nhất.

Qua một thời gian dài, thời điểm Chiến Bắc Liệt cùng Chiến Bắc Diễn đi vào ngự hoa viên liền nhìn thấy cảnh tượng như thế này, Lãnh Hạ lạnh như băng cùng Tiêu Phượng mỗi người một vò rượu tha hồ uống, thần sắc tựa hồ rất vui vẻ.

Mà dưới chân các nàng là liệt vò rượu không, còn xa xa phía sau, ít nhất cũng có mấy chục cái bình.

Hai người liếc nhau, trong mắt đều nổi lửa, nhanh chóng bay qua, một người kéo một nữ nhân, giận dữ nói: “Uống rượu cái gì hả?!”

Tiêu Phượng đang cao hứng lại bị hai người này phá hỏng, thanh âm còn lớn hơn: “Lão nương cứ uống.”

Chiến Bắc Diễn nhất thời không tức giận, bất đắc dĩ nhay huyết thái dương, nhẹ giọng trấn an: “Đây là lo lắng cho thân thể của ngươi.”

Lãnh Hạ gạt tay Chiến Bắc Liệt, lạnh lùng liếc hắn, lại uống một ngụm rượu: “Ta làm gì từ lúc nào đến lượt ngươi quản?”

Chiến Bắc Liệt bị cái thái độ lạnh băng này làm cho tức giận, hung hăng quát: “Mộ Dung Lãnh Hạ, ngươi là Vương phi của bốn vương!”

“Cho nên?” Lãnh Hạ nghiêng người liếc nhìn hắn, không nặng ko nhẹ trả lời một cách mỉa mai.

“Ngươi đừng nghĩ bốn vương thật sự không trị được ngươi!” Chiến Bắc Liệt âm trầm, trong đáy mắt cuộn cuộn gió lốc.

Lãnh Hạ đương nhiên biết hắn muốn nói cái gì, hôm nay giao tranh ba lượt, lần đầu tiên vì hắn khinh địch, lần thứ hai vì mình lừa gạt, lần thứ ba cũng vậy vì trong xe ngựa nhỏ hẹp không thể dùng khinh công. Hơn nữa ba lần hắn đều không dùng đến nội lực, chinh mình tuy rằng thắng nhưng cũng tự hiểu được.

Nếu là hắn thực sự bộc lộ khả năng, chính mình hoàn toàn không có phần thắng. Giống như lúc xuất hiện thích khách, Chiến Bắc Liệt lộ rõ khả năng của hắn, nàng không thể nào chống cự.

Nhưng thực chất nàng cũng còn con bài chưa lật, thân thể này chưa qua huấn luyện gì. Đợi một tháng sau, mình khôi phục được trạng thái như trước, đến lúc đó, ai hơn ai còn chưa biết.

Chiến Bắc Diễn cùng Tiêu Phượng đang anh anh tôi tôi nhìn hai người đối chọi gay gắt, cùng nhìn nhau, ha ha hỏi: “Bắc Liệt, có chuyện gì vậy?”

Chiến Bắc Diễn cũng ngạc nhiên nói: “Đúng rồi, ta vẫn muốn hỏi, ai có thể đả thương Đại Tàn Chiến thần đây?”

Chiến Bắc Liệt nghiêng đầu liếc nhìn Lãnh Hạ, hừ lạnh nói: “Vương phi của bốn vương.”

“Phụt...” hai người phun ra một ngụm nước miếng, cảm thấy không thể tin được, Lãnh Hạ kia nhìn nhu hòa, yếu ớt, làm sao có thể đả thương ngươi? Nhưng nếu như là thật sự có thể, ngươi là phu quân của nàng, vô duyên vô cớ đánh người làm gì?

Chiến Bắc Liệt nhìn ánh mắt hai người, biết là không tin, cũng không giải thích, chỉ thầm nghĩ trong lòng, mẫu sư tử kia rất lợi hại!

Tiêu Phượng nhìn hần ko nói gì, vô cùng hưng phấn đề nghị: “Không nói nữa, đi cưỡi ngựa đi! Lần này nhập từ Bắc Yên gần năm mươi con chiến mã, trong đó có một con giống với ngựa của Bắc Liệt, đều đã đã thương vài người thuần ngựa.”

14. Chương 13

Chương 13: Mã Vương

Thảo nguyên xanh mướt, rộng thênh thang.

Bãi ngựa rộng chừng mấy trăm dặm, trải dài, vô cùng rộng lớn.

Tiêu Phượng chỉ phía xa xa nói: “Lãnh Hạ, chính là nơi đó, đây hẳn là lần đầu tiên ngươi đến?”

Chiến Bắc Liệt nhìn bộ dáng nóng lòng muốn làm của nàng, bất đắc dĩ nói: “Sao ngươi cứ thích những trò vận động nguy hiểm, ở khuê phòng thêu hoa luyện chữ không phải tốt sao?”

Tiêu Phượng vẻ mặt chế giễu: “Ai muốn làm mấy thứ của tiểu cô nương đó, chơi đùa phải giống nam tử mới thích.”

Lãnh Hạ nhìn phía xa xa, từng con từng con ngựa xếp hàng chỉnh tề, khoảng mấy trăm con. Đa số đều bị nhốt bên trong, còn một số rất ít rải ở xung quanh chuồng, nhưng tất cả đều cách một con ngựa trắng cao to rất xa, dường như là không dám xâm phạm địa bàn của nó.

Con ngựa kia cực kì cao lớn, nhàn nhã giậm chân tại chỗ trên mặt đất, thân hình khỏe đẹp, bờm sáng bóng mượt mà, ở giữa đầu một chùm lông màu đen, tư thế oai hùng hiên ngang, uy phong lẫm liệt.

Tiêu Phượng chỉ vào con ngựa trắng hưng phấn nói: “Chính là nó, chính là anh chị em cùng với Điện Xế của Chiến Bắc Liệt, đều là ngựa quý. Lần trước thời điểm Điện Xế tới đây đã đá ngã không biết bao nhiêu mã sư, cuối cùng chịu phục tùng Chiến Bắc Liệt. Ngày đi ngàn dặm, mã vương!” (người thuần ngựa)

Chiến Bắc Liệt lạnh lùng nói: “Ngươi đừng có nghĩ linh tinh. Con ngựa này dị thường, có thể nguy hiểm tới tính mạng. Nhanh chọn một con ngựa khác, không thì ta sẽ bắt ngươi hồi cung.”

Tiêu Phượng tiếc hận bĩu môi nhưng cũng không phản bác lại.

Đi đến gần, con ngựa kia cảm thấy được người đến gần, bắt đầu cảnh giác nhay chồm lên, đuôi ngựa quét tới quét lui trên cỏ, trong mắt tràn đầy sự ngỗ ngược, bướng bỉnh, kiêu ngạo mười phần.

Lãnh Hạ nhìn chằm chằm hai mắt nó, sự cuồng liệt trong đôi mắt ấy làm nàng cảm thấy hưng phấn, chậm bước tới phía nó.

“Nguy hiểm, dừng đi!” Tiêu Phượng kinh hoàng quát một tiếng, con ngựa này cực kì nguy hiểm, ngay cả mã sư nhiều năm kinh nghiệm cũng không dễ dàng tiếp cận, nữa là Lãnh Hạ yếu đuối, không có chút nội lực.

Chiến Bắc Liệt cũng hơi nhíu mi, hẳn biết thân thủ của nàng sắc bén kinh người, nhưng thuần ngựa không phải chỉ dựa vào thân thủ tốt là được, đều phải có chút kĩ xảo ở bên trong.

Lãnh Hạ không để tâm mọi người nhắc nhở, nhìn không rời con ngựa. Con ngựa kia cũng nhìn chằm chằm nàng, trong mắt hiện lên tia khinh thường, lỗ mũi phun khí, bốn vó dậm mạnh trên mặt đất.

Một người một ngựa đối diện, trong mắt đồng thời là cuồng ngạo.

Lãnh Hạ cười lạnh, quả nhiên là bảo mã, người càng không muốn ta càng phải thu phục người.

Đột nhiên, nàng cả người nhảy lên, giữa không trung xẹt qua một đường cong, nhảy lên lưng nó, hung hăng nắm lấy bờm.

Ngựa kia bị đau, kêu lên một tiếng, thân thể hung hăng lắc, muốn nhanh chóng đem người trên lưng hất văng.

Lãnh Hạ nằm úp xuống, dính vào người nó, dù nó lắc như thế nào cũng không mấy may ảnh hưởng đến nàng. Nó lại rống to một tiếng, chạy như điên, tốc độ nhanh như tên bắn.

Bao nhiêu con ngựa đang nhàn nhả ăn cỏ ở giữa sân đều bị nó làm cho kinh sợ, đều hí một tiếng rồi bỏ chạy.

Chiến Bắc Diễn chau mày, nghi hoặc nói: “Vệ quốc công chúa này biết võ công? Rõ ràng không có nội lực.....”

Chiến Bắc Liệt gật đầu: “Nội lực không có, thân thủ tương xứng với ta.”

Chiến Bắc Diễn nhìn hắn không phải nói đùa, kinh ngạc nói: “Tương xứng cùng người, điều này sao có thể.....”

Một vòng, hai vòng, ba vòng,..... Trong chớp mắt đã chạy năm vòng.

Tiêu Phượng thấy vậy vội vàng kéo tay áo Chiến Bắc Liệt, thúc giục: “Bây giờ còn nói cái này! Mau cứu nàng, nếu bị thương thì làm sao bây giờ?”

Chiến Bắc Liệt chau mày, nhìn chằm chằm một đôi người ngựa giữa sân. Hồi lâu, dần dần dần ra, trong mắt hiện lên tia tán thưởng: “Mẫu sư tử, không cần ta cứu!”

Hai người thấy vẻ mặt này của hắn, liền vội vàng quay đầu lại, hai tròng mắt thiếu chút nữa rơi ra.

Tốc độ của con ngựa trắng kia dần chậm lại, chạy tiếp một vòng rồi đứng lại. Mà Lãnh Hạ vẫn bình thản trên lưng ngựa, rõ ràng là đã thuận phục được bảo mã của Bắc Yến. (ngựa quý)

Tiêu Phượng hoan hô một tiếng, muốn đi lên kiểm tra nó, ngựa kia ngay lập tức dựng lông, trừng mắt nhìn nàng, giống như chỉ cần nàng lại gần một chút sẽ đá bay nàng.

Lãnh Hạ lập tức nhảy xuống, nhẹ nhàng vuốt ve nó, cười nói: “Về sau, người gọi là Phong Trì.”

Phong trì hí mắt hướng thụ, vươn đầu lưỡi liếm tay nàng, không còn chút bộ dạng kiêu ngạo như lúc nãy, hoàn toàn là một con mèo nhỏ.

Tiêu Phượng ghen tị, nhào vào lòng Chiến Bắc Diễn tìm kiếm an ủi.

Chiến Bắc Liệt phân phó một thị vệ mang Điện Xế đến, khiêu mi nhìn Lãnh Hạ, khiêu khích: “Một vòng?”

Lãnh Hạ nheo mắt, sao không thể, Chiến Bắc Liệt cũng hiểu được ý tứ của nàng, nữ nhân này chưa bao giờ biết chữ ‘sợ’ viết như thế nào, quả nhiên là cuồng vọng vô cùng.

Điện Xế là một con hắc mã, ở giữa bờm có một nhùm lông trắng. Vừa thấy Phong Trì liền ngay lập tức chạy tới, hai con ngựa vô cùng thân thiết đứng chung một chỗ, quả thật giống như người yêu vậy.

Chiến Bắc Liệt búng tay, Điện Xế không bằng lòng quay về bên người hắn.

Lãnh Hạ vuốt ve Phong Trì, phi thân nhảy lên ngựa, quay đầu nhìn hắn một cái, ngạo nghễ nói: “Bắt đầu?”

Chiến Bắc Liệt nhướn mày, bắt đầu!

Hai người như hai cơn lốc lướt qua thảo nguyên, gió rít gào bên tai. Điện Xế không hổ được xưng là mã vương ngày đi ngàn dặm, tốc độ nhanh không thể diễn tả bằng lời, nhanh chóng chạy quanh một vòng.

Hai người khí thế bằng bằng, tóc tai bay loạn, Tiêu Phượng túm vạt áo Chiến Bắc Diễn, buồn bực nói: “Lão nương ghen tị a!”

Chiến Bắc Diễn vươn tay xoa đầu, cười nói: “Hai người này thật xứng đôi, chính là không biết tại sao Vệ quốc Công chúa hoàn toàn không giống như lời đồn đại.”

Tiêu Phượng cọ cọ vào tay hắn, bĩu môi nói: “Quản chuyện này làm gì, chỉ cần Lãnh Hạ không có ác ý thì tốt rồi, ta thực rất thuận mắt nàng.”

Vừa dứt lời, một trận cuồng phong quét qua, hai con ngựa đồng thời trở về, hòa!

15. Chương 14

Chương 14: Bạc

Trở về Liệt vương phủ, đã tối muộn rồi.

Lãnh Hạ giữ Phong Trì tại cửa Thanh Hoan Uyển, cũng không buộc nó, để nó tự do tản bộ trong vương phủ.

Một đêm tĩnh lặng.

Sáng sớm hôm sau, Lãnh Hạ đứng giờ rời giường chạy bộ, qua trò khôi hài hôm qua, ám vệ trong vương phủ đều đã thấy nhưng không thể làm gì. Tuy rằng trong lòng oán thầm bộ quần áo lố lằng kia nhưng cũng đành nhắm mắt cho qua, coi như không thấy.

Thời điểm trở lại Thanh Hoan Uyển, báo tổng quản đã đứng ngoài uyển, thấy Lãnh Hạ bèn chạy lại hành lễ, cung kính nói: “Vương phi, nô tài là tổng quản Chu Phúc, Vương gia đang chờ người dùng đồ ăn sáng tại Trân Tu Uyển.

Lãnh Hạ vừa đi vừa nói: “Cứ để hần chờ, ta tắm rửa trước.”

Chu Phúc hoảng sợ, ông trời ơi, cả Đại Tàn ai dám bắt Chiến Thần chờ? Ngay cả Hoàng thượng cũng nhân nhượng với Vương gia ba phần, Vương phi này quả nhiên giống như bọn họ hình dung, cuồng vọng vô cùng!

Không có cách nào, đành phải đi Trân Tu Uyển báo với Vương gia.

“Ầm!” Chiến Bắc Liệt hung hăng nện một chưởng lên bàn cơm, giận dữ nói: “Nữ nhân này!”

Chu Phúc cúi đầu, không dám nhìn sắc mặt hần, nhỏ giọng giải thích: “Vương phi sáng sớm đã đi chạy, người vừa về”

Chiến Bắc Liệt khoát tay: “Người đi xuống đi.”

Vừa dứt lời, thì thấy Lãnh Hạ đi tới, không liếc hần lấy một cái, trực tiếp ngồi vào bàn ăn cơm.

Chiến Bắc Liệt ngạc nhiên: “Không phải nói tắm rửa sao?”

Lãnh Hạ lại ngạc nhiên: “Tắm rửa còn phải mất bao lâu?”

Chiến Bắc Liệt trầm nghĩ, tướng sĩ biên quan đúng là dùng từng đó thời gian để tắm rửa, đó là vì chuẩn bị chiến đấu, phải tranh thủ thời gian. Nhưng có cô gái khuê các nào tắm rửa không mất mấy canh giờ, nữ nhân này thật quái thai!

Chiến Bắc Liệt lắc đầu, nhìn về phía Lãnh Hạ, chỉ thấy nàng như gió thu nhanh chóng lướt qua đồ ăn trên bàn. Động tác thật ra rất tao nhã, nhưng tốc độ kia quả thực làm người ta kinh ngạc.

“Ta ăn no, người từ từ dùng.” Thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng vang lên.

Lãnh Hạ buông đũa, mặc kệ ánh mắt đăm chiêu của Chiến Bắc Liệt ở phía sau thân nhiên ra khỏi Trân Tu Uyển.

Chiến Bắc Liệt âm thầm trầm ngâm, tuy biết rằng nữ nhân này tuyệt đối không phải phế vật công chúa Mộ Dung Lãnh Hạ, nhưng ngàn vạn lần không nghĩ tới chính là Đến tột cùng là hoàn cảnh gì tạo nên một nữ nhân như vậy, tính cách lạnh như băng, ra tay tàn nhẫn, trời chưa sáng đã chạy bước, ăn cơm tắm rửa hoàn toàn không có nửa điểm bộ dáng của nữ tử tầm thường, thậm chí ngay cả lúc ngủ cũng chưa từng buông lỏng cảnh giác nửa phần.

Kì quái nhất là Vệ quốc tại sao đưa đến một người như vậy, một người hoàn toàn không hiểu nguy trang che giấu, một người mà chỉ cần liếc mắt liền nhận thấy không thích hợp. Người như vậy là gian tế, có thể không?

Nếu không phải gian tế, vì sao người tới không phải Vệ quốc công chúa mà là nàng?

Một loạt nghi vấn quanh quẩn trong đầu, mày kiếm nhăn lại, chỉ cảm thấy chuyện này ngày càng kỳ lạ.

Lãnh Hạ trở lại Thanh Hoan Uyển, Nghênh Tuyết vừa mới rời giường.

Nàng kinh hoàng đi tới đi lui ngoài Uyển, vừa nhìn thấy Lãnh Hạ bèn quỳ sụp xuống, thỉnh tội nói: “Vương phi, nô tỳ không biết người rời giường sớm như vậy, sau này không dám... nữa!”

Lãnh Hạ thản nhiên liếc nhìn nàng: “Không sao cả”

Nghênh Tuyết sững sờ hồi lâu, giống như nghe nhầm, đôi mắt hơi hơi phấp phồng, nức nở nói: “Vương phi, nô tỳ chưa từng gặp qua chủ tử tốt như người.”

Lãnh Hạ không để ý đến Nghênh Tuyết đang quỳ trên mặt đất đầy cảm động, với nàng, không cần bất cứ kẻ nào hầu hạ cũng đều có thể sống tốt, phóng túng Nghênh Tuyết, chẳng qua cũng vì không sao cả.

Thay đổi y phục màu trắng đơn giản, dặn Nghênh Tuyết không cần đi theo, Lãnh Hạ đi thẳng ra khỏi Thanh Hoan Uyển. Đây là ngày thứ ba nàng đến thế giới này, ngày đại hôn ở trong kiệu, mà hôm qua tiến cung lại ngồi trong xe ngựa, đều không có cơ hội nhìn đường phố một chút, bây giờ vừa lúc có thời gian.

Ra đến đại môn, thị vệ nhìn thấy nàng đều sững sờ, lập tức ngăn lại nói: “Vương phi, không có mệnh lệnh của Vương gia, người không thể ra khỏi phủ.”

“Tránh ra.” Lãnh Hạ giương mi, nàng có có nhiều thời gian như vậy chờ bọn hắn đi thông báo, mà ai biết Chiến Bắc Liệt có đồng ý hay không.

“Vương phi, không có mệnh lệnh của Vương gia ngài không thể ra khỏi phủ.” Thị vệ máy móc lặp lại một lần.

“Ta nói lần cuối, tránh ra....” Khóe môi gợi lên ý cười lạnh, tốt lắm, thị vệ Liệt vương phủ quả nhiên huấn luyện tốt.

“Vương phi, không có.....” Đang nói lú lo thì dừng lại.

Lãnh Hạ hừ nhẹ một tiếng, thản nhiên ra khỏi vương phủ.

Ám vệ âm thầm chép miệng, tiểu Vương phi này ra tay nhanh như thế nào, chỉ nháy mắt, không nhìn rõ làm như thế nào, bốn huynh đệ đã nằm trên đất.

Không đúng! Bẩm báo Vương gia!

Lúc này Chiến Bắc Liệt còn đang tự hỏi mục đích Lãnh Hạ đến đây, nghe thấy ám vệ hồi báo, khiêu mi, đang nghi hoặc mục đích người tới nơi này, không ra phủ mới kỳ quái, có động tác mới tốt. Hắn gật đầu nói: “Không sao cả, Cuồng Phong, Lôi Minh, Thiểm Điện, ba người các người đuổi theo.”

“Rõ!” Trong phòng bỗng truyền đến ba tiếng trả lời, lập tức thanh âm tay áo phát qua rất nhỏ vang lên.

Trong thành Trường An, ngã tư rộng lớn bằng phẳng, bốn phương thông suốt. Bảy tám cái xe ngựa song song cũng không cản trở đường đi lối lại, hai bên đường san sát nhà lầu, gác tía, từng mảnh từng mảnh ngói xanh kiêu diễm, hàng loạt công trình kiến trúc cao vút sừng sững.

Lãnh Hạ mới đến thế giới này, cho nên nhìn cái gì cũng nhất thời thấy mới mẻ.

Trên đường cực phồn hoa náo nhiệt, cửa hàng san sát, đông như trẩy hội, muôn hình muôn vẻ, các âm thanh rao hàng hỗn hợp. vui cười tức giận mắng mỏ không dứt bên tai.

Đột nhiên, mày liễu chột nhú, không có bạc!

Thế nhưng lại quên, Lãnh Hạ bắt đầu dĩ lắc đầu, nghiêng tai lắng nghe, hồi lâu, khóe miệng chậm rãi gợi lên một độ cong nhẹ nhàng.

Cuồng Phong là một nam tử hai mươi tư tuổi, cương nghị, hắn âm thầm chọc chọc Lôi Minh cùng Thiểm Điện bên cạnh, kinh sợ nói: “Vương phi đâu?”

Thiểm Điện chớp chớp mắt, nghi hoặc hỏi: “Sao trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi?”

Lôi Minh trừng mắt hung hăng vỗ đầu Thiểm Điện: “Còn không mau tìm. Lạc mất Vương phi về làm sao bẩm báo với Vương gia.”

Ba người còn chưa hành động, đột nhiên cảm thấy một trận gió thổi qua, dựng tóc gáy, đây là trực giác nguy hiểm của ám vệ, phía sau có người. Cuồng Phong trước tiên xoay người xuất chiêu đánh thẳng phía sau, Lôi Minh cùng Thiểm Điện theo sát sau đó nhanh chóng tách ra

làm thành thế gọng kìm, ba phương, ba thế tấn công trong chớp mắt.

Người tới phản ứng cực nhanh, nghiêng đầu tránh chiêu phong của Cuồng Phong, bàn tay nhanh như chớp đặt tại cổ họng hắn, tay kia thì ngăn cản quyền phong của Thiểm Điện, trở tay bóp phía trên cổ họng hắn, hai chân kẹp lấy cổ Lôi Minh.

Một chiêu, ba người đều bị chế trụ không thể động đậy.

Ba người kinh hãi muốn thấy rõ bộ mặt kẻ vừa đến, đều trừng mắt, há miệng, ngây ra như tượng.

Vương.....Vương phi?

Người tới đúng là Lãnh Hạ!

Nàng buông ba người ra, lạnh như băng nói: “Bạc.”

16. Chương 15

Chương 15: Sòng Bạc Thăng Tiến

Thiểm Điện ngoáy ngoáy lỗ tai, nháy mắt hỏi Lôi Minh: Vương phi có ý gì?

Lôi Minh trừng mắt: cần bạc!

Cuồng Phong nhìn trời: Liệt Vương phi lại có thể không có bạc.

Lôi Minh nhướn mày: chả lẽ không đúng ý tứ này?

Lãnh Hạ không kiên nhẫn lặp lại một lần nữa: “Bạc!”

Ba người nhất thời run lên, lấy ra toàn bộ bạc trên người hai tay dâng, ân cần nói: “Vương phi, có đủ không?”

Lãnh Hạ xem đồng bạc trong tay, nhíu mày hỏi: “Đây là nhiều hay ít?”

“Phụt....” Ba người phun ra một ngụm nước miếng, Lôi Minh vội vàng nghiêm nghị trả lời: “Ba trăm hai”

“Ba trăm hai..... làm được gì?” Lãnh Hạ nhíu mi, người cổ đại thật là phiền toái.

Ba người khóc không ra nước mắt, Vương phi a, đây là ba tháng lương của chúng ta đó! Ba trăm hai có thể làm gì, cái này phải nói như thế nào a!

Thiểm Điện vỗ mặt đau khổ, cân nhắc nói: “Cái này..... Vương phi nếu sống phóng túng tại thành Trường An này, về cơ bản..... là đủ.”

Nàng lại hỏi: “Trong thành Trường An, nơi làm vũ khí tốt nhất là ở đâu?”

Lôi Minh gãi đầu, tội nghiệp trả lời: “.....Vương phi, dọc theo đường này đi đến đầu phố, rẽ phải có một ngõ, đi vào nhà thứ ba, không có cửa trước, chủ tiệm là người khéo léo nhất thành.”

Lãnh Hạ vừa lòng gật đầu, mũi chân nhẹ nhún, áo trắng bay bay, nhanh chóng chạm đất.

Ba người lệ rơi đầy mặt, liếc nhau, đi theo tiếp không? Lập tức thấy được kết quả giống nhau trong mắt đối phương, tiểu Vương phi thân thủ nhanh nhẹn, trình độ trinh sát có khi còn cao hơn chúng ta, theo theo cái rắm!

Theo lời Cuồng Phong, tìm được tiệm vũ khí, nhẹ nhàng đẩy cửa gỗ đi vào. Trong phòng rất nóng, nguồn nhiệt cuộn cuộn cuộn cuộn dâng lên.

Một lão nhân khoảng năm sáu mươi tuổi ngồi xồm bên lò lửa, gầy gò ngăm đen, mặt đầm mồ hôi. Hắn nhìn thấy Lãnh Hạ khoác trên vai tay nải, lau mặt hỏi: “Cô nương, có vũ khí gì lão có chẳng?”

Lãnh Hạ lấy ra một bức tranh vũ khí từ ống tay áo, đây là tranh đêm qua nàng thức làm, là một sát thủ, đối với vũ khí tất nhiên là vô cùng hiểu rõ. Tuy rằng thế giới này không có vũ khí hiện đại tiên tiến, nhưng có thể thay đổi một chút, càng thích hợp để nàng sử dụng.

Lão nhân cầm bản vẽ nghiêm túc nghiên cứu, trong mắt tinh quang chợt lóe, tán thưởng liên tục, trong miệng thì thầm: “Khéo léo tuyệt vời..... Khéo léo tuyệt vời a!”

“Mấy ngày? Bao nhiêu bạc?” Lãnh Hạ trực tiếp hỏi.

Lão nhân lưu luyến nhìn bản vẽ, đánh giá Lãnh Hạ hỏi: “Đây là cô nương vẽ? Tinh xảo cực kì a! Nhưng mà, vật liệu cũng rất quý giá, tốn nhiều thời gian lại.....”

“Mấy ngày? Bao nhiêu bạc?” Lãnh Hạ không kiên nhẫn hỏi lại một lần.

Lão nhân xoa tay, cười khà khà: “Ba nghìn hai. Một tháng”

Lãnh Hạ nhú mày, trong mắt hiện lên một tia sát khí, ba ám vệ kia lại dám lừa ta.

Lúc này, ba người đang trên đường về Vương phủ, không hẹn mà cùng nhau chợt thấy lạnh sau đầu, hắt xì một cái, vuốt cánh tay nói: “Sao mùa hè lại lạnh thế nhỉ?” Nếu bọn họ biết suy nghĩ của Lãnh Hạ bây giờ, chắc chắn sẽ ngẩng đầu nhìn trời hô to oan uổng, ba trăm hai sống phóng túng quả thực đủ a, chính là người không nói muốn chế tạo vũ khí nha!

Lãnh Hạ đi ra khỏi tiệm vũ khí, đi thẳng hướng sông bạc, nếu trong tay đã có tiền vốn, như vậy kiếm tiền đối với nàng dễ như trở bàn tay.

Bên cạnh ngõ nhỏ này có một sông bạc, bảng hiệu rất lớn treo ngoài cửa, màu vàng lấp lánh đề bốn chữ to: “Sông bạc Tứ Hải”, trái phải cửa đi có một vẽ đối:

“Cười ngênh phương hướng khách

Hỉ nạp xuân hạ thu đông tài.”

Lãnh Hạ xóc rèm cửa lên, sải bước đi vào trong.

Sông bạc khoảng hai tầng, không khí ngột ngạt, tiếng hô rung trời, chặt như nêm cối, nơi nơi tràn ngập hơi thở vàng son. Dòng người đi lại lộn xộn, đủ mọi hạng người, thanh âm la hét ồn ào, tiếng xúc xắc không dứt bên tai, ầm ầm như một cái chợ.

Trong đó mọi người đều đứng trước cái bàn, một đại hán cởi trần đưa tay lắc xúc xắc. “Ầm” một tiếng, đập cái chén lên mặt bàn, cao giọng reo: “Mua đại, mua tiểu”

Mọi người đều đem bạc vút ở ô “Đại Tiểu” trên mặt bàn. Trong chớp mắt trên bàn đã đầy tiền cược, bạc, vàng,... rực rỡ muôn màu.

Đột nhiên, một bàn tay nhỏ vút ba trăm lượng bạc vào ô “Đại”, mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cô gái tuyệt sắc nhưng lạnh lẽo, một bộ bạch y ngạo nghễ, ở giữa một đám dân cờ bạc vô cùng nổi bật, như tiên nữ từ trong tranh bước ra, nhiều người liếc nhìn nàng về khinh nhờn.

Cô gái không nhìn xung quanh, khẽ mở miệng: “Mở”

Đại hán giật mình phản ứng lại, hô to một tiếng: Mở!”

Bốn bốn sáu, đại.

Bốn phía nhất thời ồ lên, người thua thì chửi bậy còn kẻ thắng thì hoan hô liên tiếp.

Đại hán lại tung chén lên, vợ xúc xắc vào trong đó, rồi nhanh chóng lắc rồi đập xuống bàn, quát: “Mua đại mua tiểu”

Lãnh Hạ đem tất cả bạc đặt vào ô “Đại”

Mở chén, ba năm sáu, đại.

Đại hán liếc nhìn nàng một cái, lại bắt đầu.

Qua nửa canh giờ, lúc này, dân cờ bạc vây quanh Lãnh Hạ ngày càng nhiều, tất cả đều mở to mắt nín thở nhìn.

“Ầm” đại hán lại hung hăng đập chén lên bàn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mua đại mua tiểu”

Lãnh Hạ đem đồng bạc như núi trước người đổ lên “Tiểu”, trong giây lát mọi người thở ra một hơi, đều đem tiền đặt cược đặt vào “Tiểu”

Đại hán tay hơi run run, tiểu tổ tông này đã thắng mấy vạn lượng, lại thắng tiếp, chính mình cũng sẽ không tiếp tục làm được nữa, trực tiếp cuốn gói chạy lấy người là được rồi. Hắn run rẩy mở chén, hai hai ba, tiểu.

Thoáng chóng, tiếng hoan hô không ngừng, mọi người nhìn Lãnh Hạ như thần thánh, trong mắt đều là sùng bái.

Lãnh Hạ gom tất cả số bạc của mình lại, đổi thành ngân phiếu rồi xoay người rời đi. Nàng cùng sòng bạc này không oán không thù, chẳng qua chỉ là nghĩ muốn thắng chút bạc thôi, không cần..... đuổi tận giết tuyệt (diệt sạch)

Đại hán phía sau thở phào, tiểu tổ tông đi rồi a~ nhanh đi bẩm báo cho ông chủ.

Lãnh Hạ vừa ra khỏi sòng bạc, tai khẽ nhúc nhích, trong mắt sát khí âm trầm chợt lóe, khóe miệng gợi một nụ cười lạnh, tốt lắm cho các người một con đường sống, ngược lại các người lại không biết tốt xấu.

17. Chương 16

Chương 16: Tử Thần Đến

Từ trong ngõ nhỏ, một cô gái tuyệt sắc bước ra, đột nhiên phía sau vang lên một tiếng cười to đầy âm loạn: “Tiểu cô nương, vừa rồi thắng không ít bạc đâu.”

Cô gái chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy đứng ở đầu ngõ là một đám hán tử khoảng hai lăm hai sáu tuổi, cầm đầu là một người lẻo lét, xấu xí, lấm la lấm lét, giờ phút này đang dùng cặp mắt đầy ác ý nhìn nàng, tiếp đến là hán tử cùng bọn tay chân.

Hắn thấy cô gái quay đầu lại, trong mắt hiện lên một tia tham lam, vẻ hưng phấn biểu hiện rõ trong lời nói, từng bước từng bước tiến lại gần nàng: “Tiểu cô nương, vừa rồi ở trong sòng bạc vận may không tồi a! Hôm nay bản công tử tới giáo dục người, trong thành Trường An này không phải sòng bạc nào cũng có thể thắng.”

Nghe ý tứ hắn nói, hắn là sòng bạc Tứ Hải có người đứng sau. Khóe môi gợi lên ba phần đùa cợt, gương mặt đậm ý khinh thường, ngay cả liếc cũng không thèm liếc nhìn hắn một cái.

Hắn lấy ra một sợi dây thừng dài, tung tung trong tay, đùa giỡn nói: “Nhưng bản công tử thay đổi chủ ý! Tiểu cô nương nhan sắc hơn người, bộ dáng xinh đẹp thật làm cho ta thương a!”

“Tiểu cô nương khiến các ca ca thương a!” Các âm thanh cười vang liên tiếp vang lên phía sau hắn, mang theo vài phần ác ý cùng âm loạn.

Hắn giơ tay lên, âm thanh ồn ào phía sau ngưng bật: “Muội muội, đi theo ca ca về phủ làm thiếp thứ mười ba đi, ca ca nhất định thương yêu.....”

Đang nói líu lo chợt ngưng bật!

Biểu tình không tốt còn hiện lại trên gương mặt hắn, nhưng làm thế nào cũng không nói được nữa, thân mình ngăn không được mà run rẩy, như một con gà rừng bị nắm yết hầu. Trong mắt tràn đầy hoảng sợ, mồ hôi vã ra như tắm, sắc mặt tái nhợt vô cùng, biểu tình ác ý kia cùng thần sắc này cùng lúc trên mặt hắn làm ra một tư thái quái dị vặn vẹo.

Sát khí lạnh như băng mà dữ dội tràn lan trong ngõ nhỏ, nhiệt độ giảm xuống nhanh chóng, gió lạnh gào thét.

Máu, máu đầy đất, màu đỏ tươi của máu như suối chảy dưới chân, màu máu tươi tanh tưởi, buồn nôn đầy trong không khí.

Thi thể, màu máu đỏ nhuộm cả bầu trời!

Tại sao có thể như vậy?

Tại sao có thể như vậy!

Vừa rồi hắn không nhìn thấy gì cả, cái gì cũng không thấy, chỉ cảm thấy một cô gái nhỏ nhu nhược đột nhiên biến thành ác quỷ tới từ địa ngục, ánh sáng rực rỡ xa dần, một màu đen tối dần bao trọn hắn, vô cùng âm u lạnh lẽo, như là tử thần vừa đến.

Cô gái tươi cười, nụ cười này thật đẹp, như đóa Bạch liên trên đỉnh thiên sơn nở rộ, nhưng lại cho hắn một cảm giác âm trầm đáng sợ, sờn gai ốc, đây là nụ cười đến từ địa ngục, hắn giống như nghe được tiếng gọi của tử thần, cánh cửa dẫn đến địa ngục như đang từ từ mở ra trước mắt.

Lập tức, cô gái ấy di chuyển, như ma quỷ xuất hiện phía sau hắn, chỉ trong giây lát, một đám hán tử khỏe mạnh toàn bộ đã chết.

Toàn bộ giống nhau, bị cắt cổ mà chết.

Không kêu gào, la hét, thậm chí không có âm thanh binh khí chạm nhau, có chăng chỉ là âm thanh xương cốt gãy vụn, tiếng máu tươi chảy róc rách như tiếng nước.

Y phục trắng không dính một vết máu, cô gái thản nhiên lộ ra một nụ cười yếu ớt, hắn kinh hoàng lui về sau vài bước, ngồi phịch xuống trong vũng máu, không ngừng run rẩy, một không gian tĩnh mịch, chỉ có thể nghe thấy tiếng răng hắn va vào nhau không ngừng.

Đột nhiên một tiếng thét chói tai vang lên, hắn chạy ra ngoài ngõ.

Rời xa nơi này. Nhất định phải rời xa ác quỷ!

Ánh mắt cô gái dừng ở cửa ngõ, khẽ mở miệng: “Ngăn hắn lại, bằng không, người cũng chết.”

Người nọ quay người lại đối mặt với cô gái, phịch một tiếng quỳ xuống mặt đất, cúi đầu, thân thể run nhè nhẹ, nhưng lời nói ra lại cực kỳ bình tĩnh: “Cô nương bớt giận, tiểu nhân theo đuôi cô nương tới đây không hề có ác ý, chính là nhất thời lòng tham nổi lên, cô nương đại lượng tha thứ.”

Cô gái nhíu mày, cười nhạt hỏi: “Dựa vào cái gì?”

Người nọ thoáng ngẩng đầu, gương mặt trái xoan, ngũ quan thanh tú, chắc chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, có vài phần thông minh cùng kiên nghị, hắn lại dập đầu một cái, cung kính trả lời: “Tiểu nhân Lâm Thanh, khi còn nhỏ có học qua sách vở, sau trong nhà gặp chuyện, trở thành kẻ đầu đường xó chợ trộm cắp qua ngày. Nếu cô nương thấy tiểu nhân hữu dụng, tiểu nhân chắc chắn trung thành và tận tâm, thề sống thề chết nguyện trung thành.”

Cô gái nhìn hắn thật lâu, vẫn không nói gì, sâu thẳm trong ngõ nhỏ đột nhiên yên tĩnh. Rốt cục, khóe môi vẽ nên một độ cong vừa lòng gật đầu nói: “Trời bọn chúng lại, chờ ta quay lại.”

Nàng xoay người đi vào tiệm vũ khí, đem ba nghìn lượng bạc ném trên bàn, lão nhân cầm ngân phiếu, vui mừng rạo rực, hớn hờ cười: “Cô nương yên tâm, một tháng sau quay lại, lão già này không lừa đảo đâu.”

Cô gái này đúng là Lãnh Hạ thắng mấy vạn ngân phiếu từ sòng bạc.

Nàng liếc nhìn lão nhân cảnh cáo, giọng điệu lạnh như băng: “Nếu ta biết đồ vật này người tạo ra cho người thứ hai.....”

“Không dám, không dám, cô nương yên tâm.” Lão nhân vội vàng gật đầu cam đoan, làm việc này một đời đương nhiên có mắt nhìn người, cô nương này trang phục có vẻ tầm thường nhưng vải dệt vô cùng tốt, nhẵn nhụi mềm mại, trơn bóng, không phải thứ mà kẻ giàu có bình thường có thể mặc. Còn có ánh mắt kia ngạo nghễ vô cùng, tỏa ra sự tôn quý, nói không chừng chính là người trong cung, làm sao hắn có thể đắc tội được.

Lãnh Hạ ra khỏi tiệm vũ khí, Lâm Thanh đã đợi sẵn ở bên ngoài, dùng dây thừng buộc tất cả thi thể lại, tiện thể không biết kiếm ở đâu được một xe đẩy, chất toàn bộ thi thể lên đó, cung kính đứng đợi một bên.

Hắn không phải không nghĩ đến việc chạy trốn, nhưng cô nương kia thân thủ sắc bén, lại tàn nhẫn, nếu làm không tốt có thể khiến cái mạng vừa vất vả tìm về lại bị vứt bỏ, không bằng thành thật theo cô nương kia, tuy không có tự do nhưng còn mạng, có lẽ có thể báo oán một ngày kia.

Tốt lắm, người chân chính thông minh thì nên biết lúc nào cần thu lại sự thông minh của mình. Lãnh Hạ vừa lòng nhún mi, sát khí trong mắt chợt hiện lên, lạnh như băng: “Kéo theo ta, mang người đi đập phá.”

18. Chương 17

Chương 17: Bưu Hãn Vô Cùng

Lâm Thanh nhìn thần sắc của nàng cũng biết lần này bảo toàn được mạng nhỏ rồi, thả lỏng thở ra một hơi, nhưng chợt nghĩ đến lời nàng vừa nói, tròng mắt lớn.

Này.....này này này..... cô nương này có ý gì?

Nếu hắn nghe không lầm, hắn là muốn mang mình đi đập phá sòng bạc Tứ Hải.

Hai người bọn họ, trong đó còn có một người công phu không hơn người chết bao nhiêu là mình, đi đập phá sòng bạc lớn nhất thành Trường An?

Được rồi, tuy rằng hắn thừa nhận cô nương vô cùng dũng mãnh nhưng dù có là hổ cũng không địch nổi nhiều người nha. Hơn nữa sòng bạc Tứ Hải cũng không phải sòng bạc nhỏ đơn giản, có thể là đệ nhất sòng bạc sao có thể không có kẻ đứng sau?

Lâm Thanh cúi mặt, cố suy nghĩ, cuối cùng nhỏ giọng: “Cô nương, sòng bạc Tứ Hải có đương kim thừa tướng Tả Trung Trạch làm chủ, mà lão bản chính là cháu trai thừa tướng, công tử của lễ bộ thị lang Lý Tuấn, tên vừa này là Chu Cát, bà con xa với Lý Tuấn. Gia thế này....chúng ta không thể trêu vào a!”

Trách không được sòng bạc này làm loạn như thế, thì ra có Tả Trung Trạch kia đứng sau, Lãnh Hạ khiêu mi, tròng mắt hiện lên vài tia hứng thú, đã như vậy, sòng bạc kia không thể không phá.

Lâm Thanh cảm thấy nghi hoặc, vừa rồi trong mắt cô nương hiện lên..... có thể gọi là gian trá đi.

Lãnh Hạ khẽ cong khóe miệng, sải bước về phía trước, Lâm Thanh kéo xe đẩy theo sát. Tuy rằng có vài phần lo lắng nhưng cũng không dám làm trái ý nàng, dù sao sự bưu hãn của nàng hắn cũng đã được chiêm ngưỡng.

Tới cửa sòng bạc Tứ Hải, Lâm Thanh dừng lại hỏi: “Cô nương, bây giờ làm như thế nào?”

Lãnh Hạ cười lạnh: “Trực tiếp đẩy vào đi”

Lâm Thanh run rẩy, được rồi, cho tới bây giờ hắn mới hiểu được chủ tử mình vừa nhận, bưư hân vô cùng!
Nàng kéo màn che cửa xuống, nhắc Chu Cát lên dùng sức ném vào trong.

Lúc này trong sông bạc đang vô cùng náo nhiệt, thanh âm la hét không dứt, ai ai cũng chìm đắm vào bài bạc.

Đột nhiên ầm một tiếng, một người tựa như búp bê bị ném tới cầu thang, rồi lặn ngược trở lại, nằm ở đại sảnh tầng một.

Thoáng chốc, cả đại sảnh yên tĩnh hẳn, lặng ngắt như tờ, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Lần ném này dùng sức quá nhiều, Chu Cát đau đớn nằm trên đất rên rỉ, toàn thân đều đau đớn, từ từ đứng dậy cao giọng mắng: “Con mẹ nó! Bản công tử sao lại nằm trên mặt đất. Kẻ nào làm?”

Nghe lời mắng mọi người đều nhận ra, kẻ vừa bị ném là lão bản sông bạc Tứ Hải. Giỏi thật, có người dám gây chuyện ở đệ nhất sông bạc Trường An.

Quả thực không muốn sống nữa!

Nhất thời mọi người đều nhìn phía Chu Cát vừa bị ném, chỉ thấy trước cửa một thiếu nữ đẹp như tiên nữ, áo trắng như tuyết, mặt tựa phù dung, vẻ mặt lạnh nhạt, đầy ngạo nghễ, nhất là đôi mắt phượng, như tràn ngập phong tình, ánh mắt nàng như nhìn thấy hết mọi người trong sông bạc nhưng không ai đáng để nàng đặt vào trong mắt.

Đúng là cô gái vừa thắng mấy vạn lượng bạc.

Đứng sau nàng là một thiếu niên thanh tú, bên cạnh là một chiếc xe đẩy, trên đó.....

“A!!!” tiếng thét chói tai liên tiếp vang lên, dần dần tiếng hét ngày càng nhiều, càng lớn.

Thật sự là ầm ĩ, Lãnh Hạ nhảy huyệt thái dương, nói với Lâm Thanh: “Làm bọn họ yên tĩnh!”

Lâm Thanh cũng thông minh trèo lên trên bàn bạc, cất cao giọng nói: “Yên lặng một chút, hôm nay cô nương nhà ta tới đây, chỉ là đòi sông bạc Tứ Hải một câu trả lời, những người khác tuyệt đối không bị liên lụy.”

Lời nói ra, mọi người nửa tin nửa ngờ lui về phía tường, để lại một khoảng không rộng rãi.

Lúc này Chu Cát đã thấy Lãnh Hạ, mọi chuyện xảy ra như đang lặp lại trước mắt, hắn run rẩy lui về sau mấy bước, vịn tay vào cầu thang, sắc mặt tái nhợt nói: “Người.....người muốn làm gì? Nơi này là sông bạc Tứ Hải!”

Nói xong trong mắt hiện lên vài tia vui mừng, đúng vậy, nơi này là sông bạc Tứ Hải, là địa bàn của bản công tử. Còn không đợi hắn gọi, một đám người cường tráng đi xuống, khoảng ba bốn mươi người, hắn là nghe tiếng ồn ào nên xuống trấn áp.

Chu Cát quát to: “Trời nàng lại! A.....không đúng! Là giết nàng!”

Lúc này đã hoàn toàn không còn ý tưởng nạp thiếp, để một nữ nhân như vậy trong nhà, không biết bao giờ nàng cho người một đao, quả thực là tìm đường chết. Mỹ nữ thôi, thế gian nơi nào không có, chỉ cần hắn muốn, còn không phải xua như xua vệt. Hắn đã quyết định lấy mạng nàng lúc này.

Đám tay chân bao vây Lãnh Hạ, từ bốn phương tám hướng hùng dũng tiến lên.

Lãnh Hạ mỉm cười, chỉ là ý cười kia nhìn thế nào cũng thấy lạnh lẽo, hai mắt sắc bén.

Bỗng nhiên, nàng động. (di chuyển)

Như một cơn bão quét ngang bầu trời, nơi nào nó đi qua cây cối đổ rạp.

Sát khí nồng đậm, dữ tợn từ cơ thể tỏa ra dường như ngưng tụ, một người tràn đầy hơi thở giết chóc, vô tình, lạnh như băng, tàn nhẫn khát máu!

Trong nháy mắt, toàn bộ nằm trên mặt đất.

Lãnh Hạ lần này không đuổi tận giết tuyệt, chỉ là điểm huyết vị sau đầu, làm họ mê man. Công phu nàng tập là để giết người, chỉ có thể giết người hoặc chế trụ, đánh nhau? Nàng sẽ không.

Bốn phía, dân cờ bạc xem cuộc chiến càng nhích gần tường hơn, cô nương này thực đáng sợ!

Chu Cát hai mắt đại ra, mặt xám như tro tàn, Lâm Thanh đứng trên bàn gỗ, trong đôi mắt chứa đựng rung động, sùng bái, khát khao chờ mong, có lẽ đi theo cô nương thực sự có hy vọng báo thù.

Lãnh Hạ trong mắt lãnh liệt khiếp người, phát tay hét lớn: “Phá cho ta!”

Lâm Thanh cao hứng, hưng phấn nhảy xuống bàn, cầm ghế ném về phía trước.

“Ầm ầm.....” một chuỗi âm thanh không ngừng vang, qua nửa nén hương, cả một tầng sông bạc đã bị phá nhừ, bụi tung mù mịt, quả thực là một phế tích.

“Bốp! Bốp! Bốp!” Ba tiếng vỗ thanh thúy đột nhiên vang lên giữa không khí vô cùng ngột ngạt.

19. Chương 18

Chương 18: Nói Điều Kiện, Theo Ta

Lãnh Hạ trầm nghĩ, rốt cục đã đến.

Quay đầu nhìn lại, một người khoảng hai mươi tuổi, nhìn rất đứng đắn nghiêm chỉnh, xem xét qua Lãnh Hạ, ánh nhìn thật khiến người ta không thoải mái. Hắn mặc lục bào, tay cầm chiết phiến, bộ dáng nhất mực phong lưu. (áo xanh; quạt xếp)

Phía sau có mấy tùy tùng, trong đó có một người hơn năm mươi tuổi, trong mắt tinh quang chột lóe, nhìn là biết người lão luyện.

Lãnh Hạ nhìn phía Lâm Thanh, hắn nhẹ nhàng gạt đầu, không tiếng động nói ra hai chữ Lý Tuấn. Quả nhiên, chính là lão bản phía sau, cháu trai Tả Trung Trạch, công tử lễ bộ thượng thư Lý Thành Ân.

Lý Tuấn nhìn xe đẩy thi thể, bất ngờ hoảng sợ, lúc sau ra vẻ trầm ổn, dùng tầm mắt ở đám tay chân cùng phế tích sông bạc, hừ lạnh nói: “Bản công tử muốn biết, ai dám gây rối ở sông bạc Tứ Hải?”

Lâm Thanh nhìn Lãnh Hạ không chút lo lắng, trong lòng ít nhiều hiểu được, cô nương nếu biết người đứng sau sông bạc quyền lực như thế còn dám làm những chuyện này, tuyệt đối là thân phận không tầm thường.

Thực ra hắn chỉ đoán đúng một nửa, Lãnh Hạ quả thật không lo lắng, cũng bởi vì thân phận chính mình, hôm nay đừng nói nàng là Đại Tần Chiến thần Vương phi, dù có là một người bình thường, cũng tuyệt đối không bỏ qua cho những kẻ khiêu khích người của mình.

Trong lòng nàng, nàng luôn luôn là sát thủ chi vương của thế kỷ XXI, không có bất kỳ kẻ nào trêu chọc nàng còn bình an vô sự.

Lâm Thanh không biểu hiện ra vẻ bất an nữa, phủi phủi tro bụi trên người, chỉ vào Chu Cát trả lời: “Lý công tử hỏi thật đúng lúc, sông bạc Tứ Hải là Trường An đệ nhất sông bạc, chẳng lẽ cũng chỉ thu, không cho thắng? Cô nương nhà ta thắng bạc, ra cửa liền bị hắn chặn đường, việc này còn mời Lý công tử cho ta một lời giải thích”

Dân cờ bạc nghe xong cũng hiểu được, thì ra là thắng không cho người ta đi, sông bạc mở ra là để kiếm tiền, cô nương kia chơi có gần nửa canh giờ thắng mấy vạn lượng bạc, số tiền lớn như vậy, sông bạc nào cũng sẽ không để nàng mang đi.

Lý Tuấn vừa nhìn thấy Chu Cát liền tức giận, chuyện này cũng không phải làm lần đầu, nếu toàn bộ người dân thắng bạc, còn kiếm cái gì? Nhưng lần này khó giải quyết hơn, người ta làm náo loạn cả sông bạc.

Hắn ra dấu với Chu Cát, Chu Cát hiểu ý, tuy rằng có e ngại, cũng không dám phản kháng: “Đó là vì bản công tử tra được nàng gian lận”

Lâm Thanh mặt đỏ lên tức giận: “Các người đừng có ngậm máu phun người! Cô nương nhà ta quang minh chính đại thẳng, mọi người đều thấy!”

Lý Tuấn cười nói: “Sòng bạc này đã mở mười mấy năm, cũng không phải thua không dậy nổi, cô nương này trước gian lận, sau phá phách, hôm nay nếu các người không giải thích, ta sẽ không bỏ qua”

Lâm Thanh dù sao cũng còn trẻ, có điều không hiểu, ở đâu cũng giống nhau, lời của kẻ có quyền chính là đạo lý.

Lãnh Hạ trào phúng cười, ngăn Lâm Thanh đang định tiếp tục cãi vã, khinh thường nói: “Nói điều kiện, ta theo!”

Lý Tuấn nheo mắt nhìn cô gái phía đối diện, rõ ràng lạnh nhạt, khí thế lại áp chế mình, tựa như nhìn xuống chúng sinh, mọi người trong mắt nàng không bằng con kiến.

Hắn cố sức áp chế xấu hổ và giận dữ, xòe quạt, cắn răng nói: “Được, chúng ta dựa vào quy củ sòng bạc. Một ván định thắng thua, nếu người có thể thắng cao thủ bên người ta, việc này liền xóa bỏ, còn nếu không.....”

Nam tử phía sau bước ra, cười cười nói tiếp: “Nếu không thể, làm thị thiếp của công tử nhà ta, ngày ngày bưng trà hầu hạ! ha ha ha.....”

“Bốp!” Một tiếng thanh thúy vang lên, nam tử lão đảo từng bước, chỉ thấy trên mặt hắn năm dấu tay đỏ tươi.

Nhìn cô gái đối diện, dường như nàng chưa bao giờ di chuyển, nhưng lại khiến hắn hoàn toàn không phản ứng kịp.

Cô gái lạnh giọng quát: “Câm miệng, không thì coi chừng mạng người”

“Nếu ta thắng, sòng bạc Tứ Hải thuộc về ta”

Lâm Thanh đột nhiên ngẩng đầu, cô nương này làm mọi việc quả thực vì sòng bạc này.

Lý Tuấn cảm thấy kinh hãi, người của hắn có thể nói là cao thủ chốn giang hồ, vậy mà không đỡ được của nàng một chiêu, nàng....nàng đến tốt cùng là ai? Hắn tự trấn an, công phu đồ thuật rất tốt, có thể nói là giang hồ đệ nhất đồ vương, tuyệt đối không thua. (đánh bạc)

Rốt cục thả lỏng, gật đầu nói: “Được!”

Mọi người bước lên tầng hai, vô cùng tráng lệ, lấy bình phong chia thành từng gian, rất giống sòng bạc ở hiện đại.

Nam tử đứng một đầu bàn, kiêu ngạo nói: “Đừng nói lão phu khi dễ người, đánh cuộc gì tùy người chọn”

Lãnh Hạ khẽ cười: “Tùy”

Được, ta cho người tùy, hắn bị vẻ cuồng vọng của Lãnh Hạ làm tức giận, vung tay lên, hừ lạnh nói: “Đồ lớn nhỏ”

Gã sai vật nhanh chóng bưng lên một khay có sáu xúc xắc ngà voi, vừa nhìn là biết không phải vật thường.

Nam tử ném sáu quân xúc xắc cho nàng, đắc ý nói: “Nhỏ, người thắng”

Lãnh Hạ tiếp nhận sáu quân xúc xắc, gật đầu nói: “Được”

Lúc này mọi người nín thở chờ đợi, lần này hắn là một màn đồ thuật xứng danh cao thủ.

Thực ra trong lòng bọn họ đã phán Lãnh Hạ tử hình, dù sao đồ thuật cũng không thể chỉ dựa vào may mắn. Cô nương này tuy ban này bách chiến bách thắng nhưng cũng chỉ đủ chứng minh nàng nhĩ lực hơn người, về phương diện đồ thuật cũng không dám chắc. (khả năng nghe)

20. Chương 19

Chương 19: So Đồ Thuật

Liệt vương phủ, thư phòng.

Chiến Bắc Liệt ngồi sau bàn, nhìn ba tên ám vệ cúi đầu khó xử trước mặt, nhay huyết thái dương, vẻ mặt “chỉ tiếc sắt không thành thép”, trầm giọng hỏi: “Sau đó thế nào? Các người ảo não trở về đây?”

Cuồng Phong gãi đầu, lúng túng nói: “Thân thủ của vương phi, không biết trên chúng ta bao nhiêu lần”

Thiểm Điện chớp chớp mắt, giống như một tiểu thiếp: “Gia, chúng ta không có khả năng theo dõi vương phi.”

Chiến Bắc Liệt hừ lạnh một tiếng: “Ai nói các người theo dõi nàng? Thân thủ nữ nhân kia bốn vương sao không biết! Bốn vương phái các người đi theo nàng, là đi theo, không phải theo dõi”

Lôi Minh bưng tỉnh đại ngộ: “Gia, ngài nói Vương phi thực ra cũng không để ý việc chúng ta đi theo?” (bưng tỉnh hiểu ra)

“Cuối cùng cũng có người hiểu được” Chiến Bắc Liệt gọi lên một nụ cười lạnh, nói: “Nàng cũng biết bốn vương hoài nghi, không cho theo chẳng phải chứng tỏ trong lòng nàng có quý?” (nghĩa là có chuyện mờ ám, k muốn Liệt ca biết)

“Thực ra Vương phi chỉ là một hòa thân công chúa, có thể làm được gì.....” Cuồng Phong nói được một nửa tự giác ngậm miệng, tiểu vương phi bư hân như vậy, thật đúng là không gì nàng không làm được.

Thư phòng trầm mặc, Thiểm Điện thử dò xét thần sắc Chiến Bắc Liệt, nhỏ giọng nói: “Gia, Vương phi cầm của chúng ta ba trăm hai. Cái này...”

Chiến Bắc Liệt trừng mắt nhìn ba người: “Sung công!”

Ba người nhất thời ôm đầu kêu rên, đây là ba tháng lương của chúng ta a! (aizz cảm thông cảm thông, Liệt ca cùng Hạ tỷ là loại người gì không biết sao mà còn đòi tiền. Ngây thơ ngây thơ *lắc đầu*)

Bên ngoài tiếng bước chân dồn dập, Chung Thương xụ mặt bước nhanh vào, mặt không chút thay đổi báo: “Gia, Chung Ngân có tin tức, tiểu Vương phi quả thực là Vệ quốc công chúa”

Chiến Bắc Liệt trầm giọng: “Chính là Mộ Dung Lãnh Hạ?”

“Dạ, Chung Ngân tra được bức họa của Vương phi, cũng đi tìm mama hầu hạ Vương phi để xác định, đích thực là Vệ quốc công chúa. Chỉ là An Bình công chúa kia bất đồng hoàn toàn với Vương phi, mà lại giống hệt như lời đồn đại. An Bình công chúa nhất gan yếu đuối, không được Vệ vương sủng ái, cầm kỳ thi họa dốt đặc cán mai, càng không có công phu, thường bị người khác khi dễ, địa vị trong cung so ra kém một cung nữ được sủng ái”

Mây kiếm nhú càng chặt, nhất gan? Yếu đuối? Không công phu? Chịu khi dễ? Đùa cái gì? Đây là nói về mẫu sư tử?

Chung Thương tiếp tục: “Gia, còn có một việc, tỳ nữ hầu hạ Vương phi mất tích trên đường, sau đó phát hiện thi thể nàng ngoài thành, bị người ta một đao cắt đứt yết hầu.”

Chu Phúc chạy đến, miệng hô to: “Vương gia, không tốt”

Chiến Bắc Liệt sắc mặt trầm xuống, quát lớn: “Nói rõ ràng”

Chu Phúc vội đứng nghiêm chỉnh, thở hồng hộc: “Có một cô nương mười lăm mười sáu tuổi đại náo sông bạc Tứ Hải, nghe hình dung hẳn là vương phi. Nghe nói Vương phi thắng mấy vạn lượng bạc, giết hơn mười người của sông bạc phải đi theo dõi, lại.....phá nát sông bạc, hiện đang so đồ thuật cùng Lý Tuấn, thắng chiếm sông bạc, thua.....”

Nữ nhân này không thể yên tĩnh, tùy thời tùy chỗ đều khiến hấn gặp phiền toái! Chiến Bắc Liệt sắc mặt đã không thể dùng từ khó coi để hình dung, lạnh giọng nói: “Nói tiếp”

Chu Phúc hít sâu một hơi, giọng nói ngày càng nhỏ: “Thua.....coi như thị thiếp của Lý Tuấn”

“Ầm” một tiếng, chiếc bàn trước người bị một quyền đập nát, sát khí tràn ngập thư phòng.

Hồi lâu trong thư phòng một tiếng phấn nộ bi thống hét lên, làm vô số chim chóc cất cánh bay.

“Nữ nhân chết tiết này”

Sòng bạc Tứ Hải, lầu hai.

Nam tử hít một hơi, cầm chén vợ sáu con xúc xắc, chúng như có sinh mệnh kêu ca cầu nhàu trong chén, cánh tay vững vàng lắc lên lắc xuống, phát ra âm thanh thanh thúy, chỉ cần nhìn động tác liền biết người trong nghề.

Mọi người vây xem thở dài, thủ đoạn này thành thạo, tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ.

Động tác không ngừng, khoa trương đau mắt, đã sớm không nghe rõ trong chén có bao nhiêu xúc xắc.

Phịch một tiếng, trong mắt tinh quang chợt lóe, lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo.

Trước sự chứng kiến của mọi người, mở chén ra, sáu quân xúc xắc xếp thành một hàng ngay ngắn chỉnh tề, nhất nhất nhất nhất nhất!

Sáu màu đỏ chói mắt, tựa như chu sa cao quý.

Bốn phía một mảnh sợ hãi, không ít người đứng thẳng dậy, muốn nhìn rõ ràng hơn, trên mặt đều là thần sắc tán thưởng.

“Quá lợi hại!” Mọi người đồng loạt hoan hô.

Nam tử hắc hắc cười nói: “Nữ oa tử, đồ thuật uyên thâm, không phải đơn giản! Sớm theo thiếu gia ngoan ngoãn làm thị thiếp đi”

Lý Tuấn vừa lòng phe phẩy quạt: “Cô nương, kết quả tỷ thí đã rõ”

Mọi người dùng ánh mắt thương cảm nhìn nàng, cô nương xinh đẹp như vậy lại phải làm thiếp, thật đáng buồn a!

Lâm Thanh lo lắng nhìn Lãnh Hạ, như thế chẳng phải thua sao? Nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh ngang tay thôi.

Lãnh Hạ không để tâm ánh mắt thương hại, lạnh lùng cười, đập bàn, xúc xắc nảy lên bay giữa không trung, nàng dùng chén vẽ lên một đường cong hoàn hảo thu gom tất cả chúng, xoay tay một cái, úp lên bàn.

Mọi người nhất thời thất vọng: “Không phải chứ? Như vậy chắc thua?”

Lý Tuấn cùng nam tử liếc nhìn nhau, dương dương tự đắc.

Lâm Thanh vội la: “Cô nương, không chừng có thể đánh ngang tay”

Lãnh Hạ nhếch môi, từ từ mở chén.

21. Chương 20

Chương 20: Kẻ Cười Sau Cùng Mới Là Kẻ Thắng

Theo cái chén mở ra, thanh âm thất vọng lần lượt biến mất, trên tầng lạng ngắt, một thanh âm cũng không có.

Chỉ thấy sáu quân đứng thành một hàng dọc, như một cây cột hiên ngang chống trời. Xúc xắc phía trên cùng là một điểm.

Cả tầng sau giây phút yên tĩnh ngắn ngủi giờ như sôi trào, hình như nổ tung rồi.

“Một cột! Kỹ thuật thần sầu!”

“Một điểm! Chỉ có một điểm!”

“Cô nương này thắng, sòng bạc Tứ Hải sẽ đổi chủ”

Không ai nghĩ Lãnh Hạ sẽ thắng, đơn giản ba động tác, vỗ, xoay, đập, liền thắng lợi. Càng không ai nghĩ nàng thắng một cách xinh đẹp, một cột quả thực mới nghe lần đầu.

Nam tử đang đắc ý chợt cứng ngắc, mở to hai mắt nhìn, bộ dạng không tin được. Hắn không thể tin mình thua, cái màu đỏ tươi trên cùng kia như khinh thường hắn, không phải do hắn không tin, không thể không tin.

Từng thanh âm nghị luận rơi vào tai Lý Tuấn, như một bạt tai đánh vào mặt hắn, ánh mắt hắn đỏ bừng, hai tay nắm chặt, hưng hăng nhìn Lãnh Hạ.

Lâm Thanh hưng phấn, mặt đỏ bừng, nhảy lên hoan hô: “Cô nương! Chúng ta thắng!”

Lãnh Hạ vẫn bình thường không kiêu ngạo, liếc nhìn Lý Tuấn, khẽ mở miệng: “Khé đất”

“Đúng! Sòng bạc Tứ Hải là của cô nương!” Lâm Thanh nghĩ vậy hưng phấn không thôi.

Người hầu phía sau Lý Tuấn sắc mặt lo lắng nói: “Công tử, không thể a!”

Khé đất.....khé đất.....Lý Tuấn tựa như không có cảm giác, mặt xám như tro tàn. Chẳng lẽ phải trao cơ nghiệp cất công gây dựng cho người khác? Không, tuyệt đối không! Đột nhiên ngắc đầu, oán hận hừ lạnh: “Khé đất! Cái gì khéo đất! Bỏ công tử sao không biết chuyện này?”

“Người.....người lật lọng!” Lâm Thanh mặt xanh mét chỉ vào hắn nói không ra lời.

Lý Tuấn ngoan lệ đảo mắt xung quanh, mọi người lập tức im miệng cúi đầu. Dân không cùng quan đầu, ai không biết thân phận Lý công tử, ai còn dám lên tiếng phản bác?

Lý Tuấn nhìn đám người co rúm lại vừa lòng gật đầu, đắc ý nói: “Bản công tử chỉ nói xóa bỏ chuyện người phá sòng bạc, ai nói mang sòng bạc đặt cược?”

Lãnh Hạ lạnh như băng nói: “Không sao, hiện tại người không cho, ngày mai người sẽ phải quỳ gối xin ta nhận.”

“Ha ha ha.....” Lý Tuấn cười ha ha “Bản công tử là cháu trai của đương kim Tể tướng, con trai Lễ bộ thượng thư, lại phải quỳ gối xin người?”

Đám người hầu phía sau kiêu ngạo cười: “Công tử chúng ta thân phận như thế nào, người đi hỏi khắp thành Trường An, tại đây công tử nói một, ai dám nói hai”

Lãnh Hạ không nhìn bọn họ kiêu ngạo, hướng Lâm Thanh ra hiệu, đi.

Lâm Thanh chỉ mặt Lý Tuấn khó hiểu hỏi: “Cô nương, bỏ qua?”

“A” Lãnh Hạ cười lạnh: “Làm sao dễ dàng như vậy?”

Lâm Thanh tuy không hiểu nhưng cũng không dám hỏi nhiều, hắn không quên Lãnh Hạ giết người không chớp mắt, sợ nhiều lời làm nàng mất hứng, cái mạng nhỏ của hắn cũng không còn.

Hơn nữa hắn cảm giác cô nương rời đi không phải vì sợ..... Một con chó cắn người người sẽ không cắn lại mà dùng phương pháp hữu hiệu hơn, như đánh chết!

Mà hiện tại Lý Tuấn chính là chó, cô nương khinh thường cùng hắn đấu võ mồm, mà trực tiếp dùng hành động làm cho hắn vĩnh viễn hối hận những gì đã làm. Như câu nói kia, nàng sẽ làm Lý Tuấn quỳ gối xin nàng nhận khéo đất, tuy có hơi viễn vông nhưng hắn tin không lý do, có lẽ cô nương thật sự có thể.

Nghĩ như vậy, chợt nghe thanh âm Lãnh Hạ lãnh lệ: “Hôm nay ta dạy ngươi một câu, ngươi cười cuối cùng mới là người thắng”

Ra khỏi cửa, lúc này đã là trưa, Lãnh Hạ có chút đói.

Đột nhiên một cơn lốc quét qua, vai bị kẻ khác hung hăng nắm lấy, chỉ thấy Chiến Bắc Liệt mặt xanh mét hung tợn nhìn nàng.

Người này, mình không trêu chọc hắn, Lãnh Hạ có chút khó hiểu bĩu môi hỏi: “Có việc?”

Chiến Bắc Liệt vốn tức giận không ít, vừa thấy nàng toàn thân bốc hỏa. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi: “Mộ Dung Lãnh Hạ”

“A!” Lãnh Hạ nháy mắt mấy cái gật đầu.

“Mộ Dung Lãnh Hạ!” Chiến Bắc Liệt nổi giận gầm lên một tiếng, nữ nhân chết tiệt, còn không hối cải.

“A?” Lại gật đầu, người này quả thực có tật xấu, có việc thì nói đi, cứ gọi tên mình, thật giống kẻ ngốc.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, một người phát hỏa, một người lạnh nhạt, hồi lâu Lãnh Hạ không kiên nhẫn giục: “Có việc?”

Lúc này Chung Thương cùng Cuồng Phong ba người chạy đến vừa vặn nghe hai người đối thoại, lão đảo thờ dài, gia a, thời điểm đối mặt với Vương phi sao chỉ số thông minh của ngài thấp vậy chứ?

Lâm Thanh vẫn theo sau Lãnh Hạ nhảy dựng lên như bị hỏa thiêu, chỉ vào hai người lắp bắp: “Cô nương... người....các người.... là...”

Thấy nàng gật đầu, Lâm Thanh khó tin trừng mắt, than thở nói: “Phế vật công chúa..... Trời ạ..... Như vậy còn gọi là phế vật”

Chiến Bắc Liệt hung hăng nắm bả vai nàng, thanh âm âm trầm: “Hắn là ai?”

Lãnh Hạ cười nhạo: “Chuyện của ngươi sao?”

Tốt, nón xanh đã đội không biết bao nhiêu rồi, còn nói không phải chuyện của ta. Hắng một quyền hướng phía Lâm Thanh quát: “Ngươi nên rõ ràng, ngươi là Vương phi của bốn vương”

Lãnh Hạ kéo Lâm Thanh lại phía sau, chặn một quyền của hắn, lạnh giọng: “Người của ta, không khiến ngươi động tay chân”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-sung-cuong-phi>